Cyan Magenta Yellow Black

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 145 (3145)

СЕРЕДА
6 серпня
2003 року

ФАСАДИ І ЗАДВІРКИ

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

На Майдані Незалежності в Києві зібралися мешканці двох столичних будинків, аби оголосити про початок безстрокової голодовки. У них спільний біль — умови проживання, які суперечать людським нормам. Так, мешканці будинку № 14/51 по вул. Салютній ніколи не користувалися гарячим водопостачанням, а сам будинок не раз офіційно визнавався не придатним для проживання. У будинку № 96 по проспекту Перемоги, за словами мешканців, навмисно, ще взимку, відключено опалення, телефони, припинено гаряче водопостачання. До них мали приєднатися ще й мешканці будинку № 20-д по вул. Туполєва, адже він нині взагалі стоїть без даху. Очевидці кажуть, що до п'яти поверхів мають додати ще два, а поки що будинок просто накрили поліетиленовою плівкою. Але цими вихідними злива затопила квартири. Потерпілим надали нове помешкання, тож на акцію вони не з'явилися.

Звичайно, учасники акції висувають вимоги: звільнення посадовців, які повинні були розв'язати їхні проблеми, виконання Конституції і законів України. Простіше — благають створити належні і, головне, безпечні умови проживання. Поки що голодують чоловіки, але вони попередили, що до них готові приєднатися жінки, батьки та діти.

ОФІЦІЙНО

Про зерно і не тільки

Прем'єр-міністр України Віктор Янукович відвідав з одноденною робочою поїздкою Астану, де зустрівся з Президентом Республіки Казахстан Нурсултаном Назарбаєвим і Прем'єр-міністром Республіки Казахстан Даніалом Ахметовим. Основною темою україно-казахських переговорів була закупівля зерна. Україна сподівається отримати близько 1,2 млн. тонн збіжжя за орієнтовною ціною 600—750 грн. за тонну. Сторони також обговорювали питання постачання до Казахстану труб великого діаметру, **повідомляє УНІАН.** Крім того, прем'єр-міністри двох країн розглядали питання постачання до Казахстану сільськогосподарської техніки (зернозбиральних комбайнів, тракторів), а також компресорних станцій, матеріалів та обладнання для будівництва залізниці, вагонів та цистерн.

УРОЖАЙ—2003

Клин клином вибивають...

Миколу Штукіна я перехопив на порозі робочого кабінету.

— Даруйте, але я поспішаю в Лебединський район.

Утім, міг би й не вибачатися, бо відомо, яка нині пора. Нема коли відсиджуватися в кабінеті начальнику обласного управління агропромислового комплексу. Відколи в області розпочалася косовиця ранніх зернових, і він, і його підлеглі майже безвиїзно живуть у районах та господарствах.

Цьогорічної весни хліборобам довелося пересівати понад 70 відсотків площ, зайнятих під озимими. Засівали буряками, ярими, соняшником, кукурудзою. І ось тепер настав іспит важкими жнивами.

— У таких випадках селянин клин клином вибиває, —зауважує Микола Штукін. — Щоб зменшити втрати зерна, у нас немає іншого виходу, як зібрати ранні зернові за два тижні. Завдання хоча й напружене (торік Сумщина жнивувала більш як місяць. — **Прим. авт.**), але воно нам під силу. Сьогодні у загінках щодня живує небувала для Сумщини кількість комбайнів — 1600 своїх і близько 200 залучених.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Павла ЗДОРОВИЛА (Укрінформ).

НАС НЕ НАЗДОЖЕНЕШ!

У ще не такі й далекі радянські часи Кременчук входив до когорти загальносоюзних індустріальних велетнів й у місті цим пишалися. А той факт, що єдино до обласного бюджету кременчужани «піднімали» понад дві третини надходжень, дозволяв їм звисока дивитися і на Полтаву. Так було...

— Може, воно й на краще, що часи глобалізації залишилися в минулому, — розмірковує міський голова Кременчука Микола Глухов. — Та ми, як і раніше, маємо потужний промисловий потенціал, зрештою, це база, з якої живе двохсоттисячне місто. І можна напевне стверджувати, що в нових умовах господарювання знайшли себе або відродилися АТ «Укртатнафта», «Креммаш», сталеливарний завод, завод технічного вуглецю, концерн «Крюківський вагонний завод», ХК «АвтоКрАЗ», ВАТ «Кременчуцький колісний завод».

На знімку: голова правління — директор колісного заводу Геннадій Леготкін цікавиться якістю продукції.

Продовження теми на 6-й стор.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У НОМЕР

Поїзд приватизації помчить швидше

Центр юридичної допомоги сільському населенню почав працювати в Тернополі. Створено його в рамках проекту підтримки приватизації землі, який реалізує Агенція США з міжнародного розвитку. Це п'ятий такий центр в Україні.

Його мета — формувати верховенство права в земельних відносинах. Працівники, а їх тут п'ятеро, надаватимуть селянам безкоштовні юридичні консультації і практичну допомогу.

На Тернопільщині — 317 тисяч пайовиків. Третина з них уже обміняла сертифікати на державні акти власності на землю. Американці фінансуватимуть безкоштовне оформлення їх ще 70 тисячам пайовиків. Судячи з усього, селянам хочуть допомогти з оформленням приватизації землі, адже часу до 2005 року, коли розпочнеться її купівля-продаж, залишилося не так багато, повідомляє наш власний **кореспондент Марта ЛІТИНСЬКА.**

Авто для інвалідів

Шість закарпатських інвалідів війни стали власниками автомобілів «Таврія». Ключі від машин їм вручив голова облдержадміністрації Іван Різак, **повідомляє наш власний кореспондент Іван ГУДЗОВАТИЙ.**

У море вражень і насолоди

поринуло близько тридцяти вихованців трьох дитячих будинків сімейного типу Рівненщини. Літні оздоровчі табори в місті Коблево Миколаївської області організував для них Державний комітет України у справах сім'ї та молоді разом з Представництвом міжнародної благодійної організації «Надія на житло для дітей». Проблемами дітей з Рівненщини опікувалось і управління у справах сім'ї та молоді Миколаївської облдержадміністрації, **інформує наш власний кореспондент Олександра ЮРКОВА.**

АКТУАЛЬНО

Перемога над бартером наближається?

Торік рівень бартеризації економіки Житомирщини становив 12 відсотків, а за підсумками першого півріччя поточного року він скоротився до 4,2 відсотка. Успіх? Але дивлячись із чим порівнювати, бо по Україні частка бартерних операцій удвічі менша. Як з'ясувалося, область «тягнуть» три структури. Лідер — ВАТ «Коростенський завод залізобетонних шпал». Залізниця відправляє йому цемент, забирає шпали. «Це не дає надходжень у бюджет, тому ми вже зверталися з приводу цього до Мінтранспорту», — зазначив перший заступник голови облдержадміністрації Олексій Кучмар. Навколобартерну нараду довелося проводити з керівниками виправних колоній: зміни на підприємствах, де працюють люди, які відбувають покарання, надто затягнулися. А ще є солодкий бартер, бо саме на таких засадах Андрушівський цукрозавод переробляє цукор-сирець.

Невже й справді, ще одне зусилля — і скоро настане день перемоги над бартером? — **запитує наш власний кореспондент Олексій КАВУН.**

Безшумні трамваї

Трамвайну колію європейського зразка прокладено на центральному мосту через річку Південний Буг у Вінниці. Завдяки новітній технології, яку фахівцям Вінницького трамвайно-тролейбусного управління допомогли впровадити колеги з чеського підприємства «Квазар плюс Лтд.», трамваї на цьому відрізку шляху ходитимуть безшумно. За словами спеціалістів, використання «оксамитової» колії дасть змогу зменшити наполовину руйнівну силу вібрації та втричі рази —динамічне навантаження на несучі конструкції мосту. Завдяки цьому, за підрахунками, термін експлуатації переправи буде продовжено приблизно на три десятки років.

У планах міської влади «постелити оксамит» для трамваїв на центральній вулиці міста — Соборній, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

Я ВАМ ПИШУ

Скільки їдеш, стільки й платиш

Отримую 150 гривень пенсії. Маю старенькі «Жигулі», якими користуюся дуже рідко, лише за крайньої потреби. Зараз у Верховній Раді розглядається проект закону «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів». У ньому планують встановити певні розміри страхових внесків незалежно від тривалості користування транспортним засобом. Тож ті власники автомобілів, котрі користуються ними декілька разів на рік, повинні будуть сплачувати такі само страхові внески, як ті, що їздять щодня. Чи справедливо це? Це буде черговим пограбуванням таких нещасних, злиденних власників транспортних засобів (пенсіонерів, інвалідів і їм подібних), які ледве зводять кінці з кінцями.

Щоб справедливо вирішити питання, пропоную встановити відповідну надбавку до вартості бензину і дизпалива. Таким чином, хто більше їздитиме, той і більше сплачуватиме страхових внесків.

М. ЯРЕМКІВ.

Калуш Івано-Франківської області.

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

У списку 50 багатіїв Центральної та Східної Європи названо шість громадян України

ВРОЖАЙ-2003

Клин клином вибивають...

(Початок на 1-й стор.).

Найуспішніше живують у Сумському і Білопільському районах, де хліб обмолочено майже на половині площ. Водночас, як і в минулі роки, обидва ці райони залишаються і рекордсменами з врожайності. У Сумському, приміром, пшениця на круг з гектара дає по 20, жито — 30, горох — 29,6 центнера. До речі, в області врожайність також вища за очікувану. Сумчани плекають надію зібрати цього року не 850 чи 900 тисяч, як планувалося, а не менш як один мільйон тонн зерна.

— Проблеми нікуди не поділися. Найактуальнішою як була, так і залишилася зношена техніка, передусім зернозбиральна. Так, із наявних в області 1,6 тисячі комбайнів 90 відсотків хоч зараз можна списувати, оскільки вони уже десятки разів латані-перелатані. Однак їх не списують, бо нема коштів на придбання нових. Саме через таку техніку не можуть набрати розмірених живнивих темпів господарства деяких районів області, у тому числі Лебединського, Краснопільського, Буринського. Ще рік-два якось віджниваємо, а далі що: коси брати?

Немає сумніву, що область упорається з поставленим завданням і забезпечить себе зерном до наступного врожаю. І продовольчим, і фуражним. Але які сюрпризи піднесе наступна «битва за врожай»?

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

А тим часом

Першу партію зерна із Казахстану в обсязі 30 тисяч тонн відправлено на Донеччину. Як повідомив заступник голови обласної держадміністрації Кім Берестовий, укладено попередні контракти на закупівлю за кордоном ще 335 тисяч тонн продовольчої пшениці. Крім середньоазіатського зерна, до регіону може надійти і російське — переговори про його поставки ведуться спільно із Донецькою товарною біржею.

Індустріальна область завжди закуповувала хліб, у тому числі за кордоном. Однак торік місцева влада уперше заявила про те, що завдяки збільшенню площ під зерновими селяни забезпечать потреби регіону власними силами. Цього року, за прогнозами керівників обласної держадміністрації, буде зібрано близько одного мільйона тонн зерна — вдвічі менше, ніж торік. Тож програму «Зерно Донеччини-2003» виконано не буде.

А ось крупів місцевого виробництва має вистачити — передбачається, що їх буде вироблено 65 тисяч тонн, **повідомляє наш власний кореспондент Ліна КУЩ.**

ФОТОФАКТ

Голова Київської міської державної адміністрації Олександр Омельченко з нагоди професійного свята вручив військовослужбовцям ВМС Збройних Сил України ключі від 31 квартири в Севастополі.

Фото Володимира ВЕВДЮКА (Укрінформ).

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«Пришивати те, що не шиється, не треба»

Про потребу налагодити взаємодію між Верховною Радою і Кабміном ішлося за всіх урядів і в усіх президентських посланнях до парламенту. Та здійснити це повною мірою поки не вдавалося нікому. Чи є якість зрушення і позитивні результати сьогодні? Що ще треба налагодити у цьому зв'язку? — поцікавився наш кореспондент у постійного представника Кабінету Міністрів у Верховній Раді, народного депутата України ***Володимира РИБАКА.***

— Так, розмов справді було чимало. Але систему створив лише прем'єр-міністр Віктор Янукович. З першого дня роботи його уряду було створено систему взаємодії уряду з Верховною Радою і відповідні інститути. У міністерствах запроваджено відповідальних за взаємодію парламенту і уряду. Це заступники держсекретарів, а тепер уже — міністрів, серед обов'язків котрих — проходження законів від міністерства до підпису Президента. Ці люди постійно перебувають у сесійній залі ВР, працюють над удосконаленням законів. Сьогодні ухвалюється значно більше урядових законів і вони якісніші, ніж досі. Звісно, цю систему ще треба вдосконалювати. Адже часто з одного питання уряд вносить свій законопроект, а депутати свій. Треба сідати за один стіл і виробляти один закон.

— Наскільки виправдав себе перший досвід створення коаліційного уряду? Адже хоча були задоволені всі політичні амбіції фракцій, та два міністри вже «полетіли»?

— Про це ще зарано говорити. Це дуже непросте питання. А міністри в усі часи летіли. Але коли створюється коаліційний уряд, треба ставити на перший план професіоналізм людини, досвід роботи, а не політичні амбіції фракцій. Потрібне поєднання професіоналізму з політикою.

— Після виникнення продовольчої кризи стали казати, що позиція уряду Януковича помітно похитнулася. Чия в цьому вина і кому це вигідно? Що сьогодні реально загрожує уряду?

— Звісно, у цьому вже далися взнаки майбутні вибори, конкуренти. Але пришивати те, що не шиється, не треба. Пшеницю вивезли, коли Януковича ще не було і на порозі уряду. А кому це вигідно? Одні хочуть швидше подолати нестатки в країні, а іншим — чим гірше, тим краще. Звичайно, усі сьогоднішні претенденти на президентське крісло будуть звалювати все на уряд. Але, гадаю, просто так огульно його звинуватити нікому не вдасться. Скоро ситуація стабілізується. А ось з'ясувати, хто це зробив і з якою метою — це питання правоохоронних органів, домашнє завдання уряду. Кабміну не треба відриватися на безглузді з'ясування стосунків. Треба працювати, готуватися до зими, виконувати програму.

— Чи не є тактичною помилкою Віктора Януковича те, що він уже сьогодні заявляє про свої претензії на президентське крісло і про бажання стати єдиним кандидатом від влади?

— Сьогодні він про це не заявляє. Прем'єр виконує доручення і програму Президента. І про президентство ні як лідер Партії регіонів України, ні як керівник уряду Віктор Федорович жодних розмов не веде. Це питання ні офіційно, ні кулуарно не обговорюється. Настане новий рік, проведемо політичну реформу, буде окреслено критерії, і ми це питання розглянемо. Ділові якості В. Януковича дозволяють казати про це. Поживемо — побачимо.

— А Януковичу вигідно, щоб у якому році були президентські вибори?

— Це в нього запитайте.

— Кажуть, що в парламенті вже «гуляє» проект постанови про визнання діяльності нинішнього уряду незадовільною. Це питання може виникнути на наступній сесії ВР восени?

— У чиїхось мізках ця ідея, можливо, і ходить. Але немає ще навіть тих питань, зібравши які, можна було б звинувачувати у чомусь уряд. Позитив значно переважає. Хоча теоретично, якщо уряд буде погано працювати, це питання може виникнути і з боку президента, і з боку депутатів.

— Що ви вважаєте найбільшим досягненням і невдачею третьої парламентської сесії?

— Хотілося ухвалити всі кодекси, у тому числі й Податковий. Але його прийняття перенеслось на осінь. Мене радує, що депутати ставилися з розумінням до урядових законів, і практично всі документи, на яких наполягав уряд, парламент ухвалив. І настрій, і всі наради в Раді свідчать, що парламентська більшість підтримує свій уряд. Я вважаю, що пара Янукович—Азаров — одна з найсильніших пар в усіх урядах України.

Бесіду вела Юліана ШЕВЧУК.

ОФІЦІЙНО

ПОСТАНОВА
Верховної Ради України

Про перевірку інформації щодо незаконних дій окремих посадових осіб, що призвели до заподіяння збитків бюджету Автономної Республіки Крим

З метою перевірки інформації, оприлюдненої на вечірньому пленарному засіданні Верховної Ради України 9 липня 2003 року, щодо незаконних дій окремих посадових осіб, що призвели до заподіяння значних збитків бюджету Автономної Республіки Крим, Верховна Рада України постановляє:

1. Запропонувати Кабінету Міністрів України провести службове розслідування щодо дій окремих посадових осіб Кабінету Міністрів України на предмет їх відповідності інтересам держави, етиці державного службовця та вимогам чинного законодавства при перереєстрації фірми «Союз-Віктан».

2. Запропонувати Генеральній прокуратурі України та Міністерству внутрішніх справ України здійснити перевірку інформації та дати правову оцінку діям окремих посадових осіб, що призвели до заподіяння збитків бюджету Автономної Республіки Крим.

3. Контроль за виконанням цієї Постанови покласти на комітети Верховної Ради України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності, та з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією, доручити цим комітетам у термін до 15 вересня 2003 року проінформувати Верховну Раду України про результати перевірки та внести відповідні пропозиції.

Голова Верховної Ради України **В. ЛИТВИН.**

м. К и ї в,
11 липня 2003 року.
№ 1133-ІУ.

ТУРБОТА

Міліція дбає про дітей

Програму «Шкільний автобус» допомогли вирішити маленьким мешканцям сіл Зайчики та Постолівка Волочиського району співробітники міліції. У селах є тільки початкові школи. Щоб вчитися в середніх, діти ходили в сусідню... області. Дорога не близька, до того ж навпростець через Збруч не завжди перейдеш. Коли річка розливалася, діти змушені були тижнями пропускати заняття. Відтепер проблему вирішено — подарований міліціонерами автобус щодня возитиме їх до школи і додому.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

У НОМЕР

Мости над Інгулом

Відразу п'ять мостів споруджено заново в місці, де річка Інгул розпадається на кілька рукавів. Це дало змогу повністю відновити шляхове сполучення між Інгульською, Костичівською сільрадою, іншими населеними пунктами Баштанського району з районним та обласним центрами, пошкоджене внаслідок весняної повені. З'явився вихід безпосередньо на трасу Кривій Ріг — Миколаїв, а транзитні машини можуть переїхати на Кіровоградську трасу, не роблячи гак у сімдесят кілометрів.

Олена ІВАШКО.

Миколаївська область

■ Фотофакт

В Ірпені Київської області міський центр зайнятості переїхав до нового приміщення. Завдяки найновішим технологіям, очікується, значно підвищиться рівень надання послуг клієнтам.

Фото Івана БІЛЕНКА (Укрінформ).

ІЗ ЗАЛУ СУДУ

Росія виконала свої зобов'язання перед вдівцем Юфтяєвим?

Сьогодні відбудеться продовження слухання у справі іноземних громадян, котрі постраждали від теракту на Дубровці. Як повідомляв «ГУ», в п'ятницю Басманний суд Москви розпочав розгляд позовів чотирьох іноземців, рідні яких загинули під час штурму театрального центру, до уряду Росії в особі Мінфіну РФ щодо виплати компенсації моральної шкоди на загальну суму 11,5 млн. дол. Серед позивачів є й громадянин України ***Євген ЮФТЯЄВ.***

Нагадаю, Юфтяєв втратив дружину Наталю. Вона працювала в театральному центрі на Дубровці й задихнулася, коли проти терористів було застосовано газ. Сума його позову — три мільйони доларів, по мільйону на себе і кожного з двох дітей. Він та його 18-річна дочка Катерина (вона подала окремий позов) — єдині з позивачів, хто з'явився в п'ятницю на засідання суду. Зачитавши позовні вимоги, суддя запропонував сторонам розв'язати питання миром. «Це було б оптимальне рішення, — сказав «ГУ» адвокат Ігор Трунов. — Адже суперечки нема. Ніхто нікого не звинувачує і провину не доводить, бо є загальновизнаний факт». Проте представники Мінфіну відкинули такий варіант, навіть не маючи повноважень обговорювати його.

«Здоров'я дітей підірвано. Після смерті дружини я практично не спав, сидів на ліках, намагався покінчити життя самогубством, і з роботи мене хотіли звільнити — з нервами було негаразд. Нині вже полегшало, але не зовсім», — заявив у суді Євген Юфтяєв. «Вам виплатили компенсацію — 100 тисяч рублів, було надано медичні послуги, пропонувалося поїхати до санаторію в Сочі. Чому ви цим не скористалися?» — запитав представник відповідача. «Бо мені взагалі жити не хотілося, — зірвався позивач. — 100 тисяч рублів — це не компенсація шкоди, а одноразова матеріальна допомога»...

«Мені не потрібні ці гроші, я хочу покарати державу. Чечня — розсадник тероризму, ніхто нічого робити не хоче», — продовжила його дочка Катерина. Суддя тут-таки перервала дівчину, пояснивши їй, що в суді потрібно керуватися законом і не піддаватися емоціям. Сказавши, що вона висловила «особисту думку», дівчина вела далі: «Я дізналася про смерть матері перша. У мене залишилися тато, котрий плаче, брат, який не хоче ні з ким розмовляти. Сім'я розпалася, бо людина, котра тримала цю сім'ю, померла. Лікарі кажуть: менше нервуйте. Дивуються, звідки у дівчини 18 років стільки болячок. До цього я ніколи ні на що не хворіла». «Коли ви востаннє проходили медичний огляд?» — запитав представник Мінфіну. «За місяць до смерті матері», — відповіла Катерина. «У вас є довідки?» — наполягав відповідач... Після того як надійшла ствердна відповідь, суд зобов'язав позивачку на наступне засідання представити документи про стан її здоров'я до і після теракту.

■ ■ ■

«Здоров'я дітей підірвано. Після смерті дружини я практично не спав, сидів на ліках, намагався покінчити життя самогубством, і з роботи мене хотіли звільнити — з нервами було негаразд. Нині вже полегшало, але не зовсім» ■

Ігор Трунов вважає, що цей факт, як і те, що судом було задоволено клопотання про виклик до суду експерта з оцінки вартості життя, свідчить: справа зрушила з мертвої точки. «На всіх засіданнях з розгляду позовів російських громадян до уряду Москви, а також за позовами іноземних громадян на попередньому слуханні всі наші клопотання про допит експертів, виклик для свідчення психіатрів, затребування фото- та відеоматеріалів відхилялися, — пояснив адвокат «ГУ». — І раптом голова суду, котрий за відсутності призначеного судді сам узявся за справу, вирішив задовольнити одне клопотання і зажадав деталізувати розрахунки за кожним окремим випадком». На думку Трунова, це дозволяє сподіватися, що позови розглядатимуться по суті.

Тим часом юрист з Мінфіну і адвокатові, і позивачам нагадала, що з резервного фонду було виділено кошти для виплати потерпілим: «Росія виконала свої зобов'язання. Виплачені суми так чи так відшкодують втрати позивачам». «І що, моя дружина повернеться?» —запитав Юфтяєв... «Ми вважаємо, що було зроблено достатньо», — констатувала представник відповідача, додавши, що ті суми, які було виділено, мали компенсувати і моральну, і матеріальну шкоду. Представники Мінфіну додали, що розмір виплат було визначено постановою уряду, якою керувався Мінфін. Нагадаємо, 100 тисяч рублів (приблизно 3300 дол. США) було переказано як одноразову матеріальну допомогу сім'ям загиблих, 50 тисяч — колишнім заручникам і 14 тисяч 200 рублів — на оплату похорону.

Яна СТАДІЛЬНА.

(У матеріалі використано уривки із стенограми судового засідання, надані «ГУ» московськими колегами).

Під Чернечою горою

Обабіч Чернечої гори, у холодку під осокорами, гурт жінок. Продавали квіти. Маленькі букетики з чорнобривців, дзвіночків, нагідок. «Усього по п'ятдесят копійок, — пропонували туристам-школярам. — Візьміть, діти, дійдете до пам'ятника і покладете Тарасові на могилу...»

Букет для Тараса

...Високий гість запізнювався «за протоколом» майже на годину. Місцеве керівництво, міліція, цивільні особи та журналісти нудилися під Горою. Я підійшла до продавців квітів. З'ясувалося, що жінки, переважно пенсіонерки, — Тарасові сусіди. Мешкають на околиці Канева, на високій горі-вулиці Монастирок, що поруч із Чернечою. Роззнайомившись, квітникарки почали перепитувати: «Що там під Горою чути? Чи вийде київський начальник до могили пішки? Чи машиною його підвезуть? От якби пішки...»

Від того, який маршрут обере собі поважна особа, залежав скромний заробіток старельких канівчанок. Якщо йтиме на Гору кам'яними сходами — тоді кортеж «Мерседесів» неодмінно зупиниться біля пристані. І хоче гість чи не хоче, а разом зі своїм почтом пройде під осокорами. Ось тут і запропонують йому бабусі букети...

— Ми тут бачили вже всяких, — ділилися спостереженнями жителі Монастирка. — Одні високі та знатні проходили повз нас, навіть не кинувши погляду. Другі, також високі чини, зупинялися і купували наше зілля. Щоправда, було й таке. Кучма, коли простягнули йому квітки, подумав, що його радо дуже стрічають старі люди. Тому взяв кілька букетів і пішов з ними на Гору... А ми не насмілилися сказати, що не даруємо йому, а до пенсії чорнобривцями на хліб підробляємо. Втім, може, й добре, що промовчали, бо хтозна, чи з собою гроші в кишені носить...

— Найдужче ми любимо, коли приїжджає до Тараса Ющенко, —почала розповідати бабуся в білій хустині, 87-літня Ганна Степанівна Мазуркевич. — Він у нас усі букети забирає і щедро за них платить. Ще й приятелів своїх підохочує... Купував нагідки у мене й Мороз. Ви ж його знаєте? У мене якраз здачі з двадцятки не було, ще не вторгувала. То він зачекав, поки розміняю...

— Люди як люди, всі однаковими не будуть, — по-філософськи обізвалася ще одна пенсіонерка, Варвара Прокопівна Дорошенко, і додала: — Та ви краще не про них напишіть, а про нашу бабу Ганну, що оце вам про Ющенка розказувала. Вона у нас як Ніна Матвієнко співає. А може, й краще. Їй-бо, виводить, наче соловейко. А життя прожила удовою. Набідувалася і натрудилася — і в книжці про таке не прочитаєш...

(Закінчення на 8-й стор.).

Фото автора.

На знімку: старожилка Канева, ветеран Шевченківського Національного заповідника Ганна Степанівна Мазуркевич.

ВІСТІ З БУКОВИНИ

Пожежі знищили 16,5 гектара лісу

За шість місяців 2003 р. сталося 11 лісових пожеж. Як заявив інспектор центру протипожежної пропаганди МНС України у Чернівецькій області Віталій Гунявий, основною причиною є недбале поводження з вогнем відпочивальників та працівників у лісі, а також блискавка. Щоб учасно гасити вогонь у лісі, постійно чергують 50 пожежників та 24 одиниці спеціальної техніки. Проте лісові пожежі особливі, і бува, що цього замало. Однією з причин невчасної локалізації вогню є також застаріла матеріально-технічна база та відсутність вертольотів, які особливо необхідні у гірських умовах.

На допомогу прийшли залізничники

На допомогу буковинській владі, яка докладає багато зусиль, щоб здати кілька нових сільських шкіл у районах, прийшли залізничники. На прохання народного депутата України Леоніда Каденюка вони вирішили допомогти здати об'єкт у с. Рукшин Хотинського району. Першими з'явилися будівельники, які брали участь у зведенні багатьох відомих об'єктів.

Директора школи Сергія Шишківського запевнили, що навчальний заклад, розрахований на 820 учнів, буде обладнано спортивним та актовим залами, а при внутрішніх роботах використовуватимуть сучасні матеріали, зокрема встановлять металопластикові вікна і двері. Крім усього, санвузли обладнають імпортною технікою, чого не має жодна школа в самих Чернівцях.

Податківці привласнили 119 тисяч гривень?

Направлено до суду кримінальну справу з обвинувачення трьох працівників ДПІ м. Чернівці у розкраданні 119 тисяч гривень бюджетних коштів. У справі проходять головний бухгалтер, його заступник та касир інспекції, яких звинувачено в халатності та підробці документів.

Окрім цих трьох посадовців, у фінансових махінаціях замішані ще двоє працівників податкової інспекції. А займалися звинувачувані тим, що перераховували бюджетні кошти, спрямовані на видачу заробітної плати, на пластикові картки працівників, які звільнилися зі служби. Для цього на працюючих податківців нараховували суми, більші за їхні реальні прибутки. Таким чином, за словами заступника прокурора області Володимира Парового, утворювалися надлишки фінансів, які особи, що проходять у справі, через оборудку з картками перерозподіляли у власні кишені.

Керівники міської податкової інспекції тим часом заявили, що вони ще не ознайомлені з матеріалами слідства і мають з цього приводу свої міркування. Останнє слово - за суддями.

Сергій СУЛИМА.

Чернівці.

Фото автора.

Монастир сусідує з міліцією

РЕАЛІЇ

Мало кому не відомий Свято-Успенсько-Василівський Микільський монастир у селі Микільське Волноваського району. На його території розташовано культові та господарські будівлі (храм, каплиця-колодязь, братський і сестринський корпуси, де живуть майже 200 монахів та монашок, готель для прочан, міні-пекарня й міні-поліклініка, будується будинок працелюбства з майстернями іконопису, теслярськими, діє будинок милосердя для старих немічних людей і споруджується новий). Поруч — каплиця-усипальниця, де поховано засновника і першого намісника монастиря схіархімандрита Зосима.

А нещодавно під стінами монастиря відкрили дільничний пункт міліції. Будівництво споруди площею 220 квадратних метрів, у якій розташовані кабінети дільничних інспекторів, співробітників карного розшуку, актовий зал, побутові кімнати, було розпочато ще влітку минулого року.

— Працівники міліції підтримуватимуть громадський порядок не лише в селі Микільське і на території монастиря, де під час церковних свят збираються тисячі прочан і віруючих, а й на трасі, що веде до Вугледара, селища Володимирівка, навколишніх сіл, —каже заступник начальника обласного УМВС Віктор Бесчасний.

Сусідством з правоохоронцями задоволений і намісник монастиря ігумен Фадей. Він освятив своєрідний форпост при в'їзді до обителі і благословив людей у погонах на успішну службу.

Дмитро ЛЮБЧЕНКО.

Донецька область.

Гарно вчився — попрацюй

КАНІКУЛИ

Традиції студентських будівельних загонів відродив Технологічний університет Поділля. Після десятирічної перерви сім таких загонів розпочали роботу на території новоствореного університетського ботанічного саду, спортмайданчика, будівництві навчального корпусу, упорядкуванні гуртожитку та спортивно-оздоровчої бази університету. Право попрацювати і заробити гроші отримали лише ті, хто зумів з гарними оцінками достроково здати сесію.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Знищують Саксагань

ЗНАК БІДИ

За підсумками першого півріччя обсяг промислового виробництва на Дніпропетровщині становив 15,5 мільярда гривень. Темпи росту порівняно з таким само періодом минулого року збільшилися на 7,2 відсотка. Факт загалом утішний. Серед тих, хто послідовно нарощує виробництво, гірничо-металургійний комплекс: тут значно зріс видобуток залізної руди, виробництво чавуну, сталі, прокату.

Проте саме 19 підприємств цього гірничо-металургійного комплексу залишаються найпотужнішими забруднювачами навколишнього середовища. За даними облсанепідемстанції, які були обнародувані на сесії обласної ради, тільки скидання забруднених вод у річку Саксагань (Кривий Ріг), наприклад, у вісім разів перевищує будь-які допустимі норми. Тривожить і таке повідомлення: у Кривому Розі на кожні 10 тисяч населення 380 онкохворих.

Підприємства гірничо-металургійного комплексу за інтенсивне забруднення навколишнього середовища сплачують штрафи, котрі за перше півріччя сягнули за два мільйони гривень. Але це фактично ніщо порівняно із зростанням числа онкозахворювань. До речі, у Кривому Розі досить високим залишається і показник загальних захворювань: 830 осіб на 10 тисяч населення. Отож високим відсотком росту виробництва, мабуть, треба аплодувати стримано...

Олександр ПІЛЬОНОВ.

НП

Після весілля в лікарню

Одразу 139 осіб госпіталізовано із харчовим отруєнням у селі Кернасівка Тульчинського району на Вінниччині. Всі вони потрапили до дільничної і районної лікарень наступного дня після весілля, яке відгуляли в суботу.

Станом на понеділок 129 хворих (95 дорослих, серед яких молодий і молода, і 34 дитини, наймолодшій з яких півтора року) продовжують лікування. Два хлопчики, шести і семи років, у важкому стані вночі літаком санавіації доставлені до обласної лікарні ім. Пирогова.

На прохання голови Тульчинської райдержадміністрації Євгенія Фолюшняка, яка всю ніч провела у лікарні, з обласного центру оперативно прибули на допомогу десять лікарів разом із головлікарем облсанепідемстанції Валентиною Зайцевою.

За попередніми висновками лікарів отруєння спричинив неякісний бісквітний торт, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

А тим часом на Миколаївщині четверо мешканців села Мостове, серед яких двоє дітей, потрапили в Доманівську центральну районну лікарню з діагнозом вірусний гепатит. Стан хворих задовільний. Для консультативної допомоги в районну лікарню направлено обласних інфекціоніста, педіатра та епідеміолога. В Мостовому проводяться дворові обходи для раннього виявлення хворих, **інформує наш власний кореспондент Олена ІВАШКО.**

АКЦІЇ

Автопробігом по Криму

Влітку журналістські репортажі набирають аромату солоного бризу моря, сонця та відпочинку. По морський вітер, згадуючи безсмертний образ Ільфа та Петрова, цьогоріч вирушило майже 100 репортерів з України, Росії, Словаччини, Польщі і Придністров'я.

Дорога кличе

Організував акцію Всеукраїнський автомобільний клуб журналістів, Всеукраїнський благодійний фонд «Журналістська ініціатива» спільно з Департаментом ДАІ МВС України та редакцією автомобільного журналу «Сигнал». Під дріб барабанів урочистий старт з площі перед Верховною Радою України «благословили» співорганізатори пробігу: народний депутат України, координатор парламентської більшості та голова правління Української екологічної ліги Анатолій Толстоухов, народний депутат, голова правління Українського фонду миру Людмила Супрун, голова Державної туристичної адміністрації Валерій Цибух, державний секретар Міністерства аграрної політики України Сергій Мельник. Побажали вдалої дороги і численні спонсори.

Відомо: для автотуристів перше враження про дорожнє покриття -останнє. Адже навіть найкращі спогади про відпустку може звести нанівець важка дорога додому. Тому вже п'ятий рік поспіль міжнародний журналістський автопробіг носить незмінну назву «Дорога до Криму: проблеми та перспективи». Лише нині постійні учасники пробігу повірили, що європейські перспективи у вітчизняних автошляхів є. Певно, всі автомобілісти помічали різницю між якістю покриття на трасах і безпосередньо в містах. З'ясувалося, у них різні господарі. Державна служба автомобільних доріг відповідає за якість покриття лише до міської смуги, далі —всі запитання до міської влади, адже комунікації є її комунальною власністю.

Журналісти мали можливість, так би мовити, «на власні ресори» пересвідчитися у значному (порівняно з попередніми роками) поліпшенні стану автошляхів. Та й у страхової компанії цього літа було менше виплат за розбиті камінцями «лоби» журналістських «коней». До того ж уперше за п'ять років у жодної з 40 машин не засмітився бензонасос, а двигуни працювали як швейцарські годинники.

Всі дороги ведуть...

Не шукаючи коротких шляхів, до Криму журналісти їхали трьома маршрутами. Перша колона у супроводі спецавтомобілів ДАІ прибула в одне з найдревніших міст України — Переяслав-Хмельницький. Журналісти після прес-конференції з міським головою Григорієм Сокуром відвідали музей під відкритим небом та побували в Головному центрі Міністерства аграрної політики.

Наступного дня автопробіг зустрічав Кременчук. Холдингова компанія «АвтоКрАЗ» представила мандрівникам свої потужні машини. Захоплення технічними характеристиками нового модельного ряду КрАЗу змінилося в журналістів жалем, що така компанія змушена пробиватися на міжнародні ринки без державної підтримки. Керівництво підрозділу Державної служби автомобільних доріг у Дніпропетровській області, куди учасники автопробігу прибули після обіду, підтвердило якість та невибагливість КрАЗівських машин на дорожніх роботах. Таку саму високу оцінку ми чули і від шляховиків у Севастополі, Херсонській та Миколаївській областях.

Другий маршрут, який пролягав через уманський всесвітньо відомий дендропарк «Софіївка», об'єднався з третім у Херсоні. Тут пройшла прес-конференція з вітчизняним виробником сільськогосподарської техніки «Херсонські комбайни».

Третій маршрут стартував у Львові. Саме тоді у місті Лева відбулося видовищне шоу, присвячене тисячному автобусу «Богдан». Потім колона на чолі з двома «Запорожцями» 1962 року випуску Львівського журналістського фан-клубу «ЗАЗ-Козак» вирушила на Вінниччину відвідати музей Пирогова та ставку Гітлера.

А далі була Ялта — літня столиця України. Тут на одній з центральних площ відбулося змагання з автослалому. Пілоти, кидаючи машини в контрольований занос, вищали гумою, львівські «жужики» з димом і ревом видавлювали з двигунів максимум, майстерно облизував фішки екіпаж «Магнолії ТВ», якому й дісталося перше місце. Друге цього разу взяв ді-джей «Гала-радіо» Саша Пілотoff. Третє у загальному заліку було за дніпропетровськими журналістами. На завершення слалому за фішками вирішив проїхати «Богдан». Це викликало шквал захоплення у глядачів. Відпочивальники дивувалися, як автобус проходить там, де ледь справлялися легкові машини.

У Севастополь автопробіг прибув якраз на святкування 220-річного ювілею. Наступним містом став Судак. Учасники автопробігу так розпалилися бажанням повищати гумою, що просили організаторів влаштувати хоча б несправжні «покатушки». Але жодна площа у місті не відповідала нормам техніки безпеки для проведення слалому. Тож мер Судака Леонід Шремф вирішив остудити запал автомобілістів, запросивши учасників автопробігу до новісінького аквапарку, який мав відкритися лише через два дні.

Два тижні пробігу промайнули, як одна мить. Журналісти роз'їхалися по домівках до наступного літа.

Людмила МЕХ.

ГЛОБУС

«Чорний список» в Інтернеті,
або Чим погана жилетка для сліз?

Нещодавно в Києві групою правозахисників було презентовано новий сайт у «всесвітній павутині». Його засновником стала МГО «Міжнародна ліга захисту прав громадян України». Як пояснив голова її правління і автор проекту «Чорний список» Едуард Багіров, він надає можливість усім бажаючим опублікувати факти порушень прав людини і чинного законодавства стосовно українських громадян, осіб без громадянства та громадян інших країн і в Україні, і за її межами. Звучить заманливо. Проте на прес-конференції журналістам так і не вдалося до кінця зрозуміти, яким чином оприлюдненням фактів порушень творці проекту захищатимуть права українців від свавілля вітчизняних та зарубіжних чиновників.

«У зв'язку з тим, що мільйони українських громадян змушені заради добробуту сім'ї та рідних шукати можливість заробітку за кордоном (країни СНД та Європи), інколи на нелегальних підставах виникає потреба захистити їхні права та законні інтереси». З цією тезою Едуарда Багірова сперечатися не станеш. Звичайно, треба! Однак далі: «Правовий стан наших співгромадян у країні перебування позбавляє їх можливості офіційного звернення по правову допомогу до консульських установ або посольств України за кордоном, саме тому ми пропонуємо на випадок фактів таких порушень звертатися до нас через довірених осіб з метою розміщення матеріалів з цими фактами на нашому сайті. Наприклад, порушення, погіршення умов роботи або відмова роботодавця заплатити заробітну плату тощо. Розміщенням на нашому сайті наданих нам матеріалів ми можемо звернути увагу відповідних державних органів у цих країнах, якщо роботодавці надалі відмовлятимуться виконувати умови трудової угоди з нашими співгромадянами. Ми розуміємо, що наші співгромадяни у цих країнах працювали й працюватимуть нелегально, але обов'язок держави Україна, громадських організацій і депутатів Верховної Ради — певним чином допомогти їм, не порушуючи чинних міграційних законів сусідніх дружніх нам держав»... Чи не правда, в разі уважного прочитання виникає багато запитань? Наприклад, щодо «трудової угоди» нелегала або про «обов'язок допомогти» порушникам «міграційних законів сусідніх дружніх нам держав».

Приміром, на прес-конференції я спробувала з'ясувати, як усе-таки буде надано допомогу нашим громадянам. Можливо, у вигляді шантажу правозахисниками іноземного роботодавця? Мовляв, якщо не заплатиш якомусь Петренку, то вивісимо твоє ім'я в «Чорному списку»? З'ясовується, ні. Вивішуватимуть у будь-якому випадку: чи виплатить «рабовласник» гроші, чи ні. Зате Петренку, котрий поділиться з усім світом своїм горем через Інтернет, ніби від цього полегшає. На мою репліку про те, що це не захист, а жилетка для сліз, пан Багіров відповів: «А хіба це погано? Бо, якщо людина звертається до суду, ніхто не гарантує, що суд захистить його права». До того ж, на думку пана Багірова, якийсь Сидоренко, дізнавшися з «Чорного списку» про поневіряння Петренка, знатиме, що найматися збирати полуницю до містера Джона Сміта не варто, адже той може обманути... Усе так. Ось тільки що робити з реаліями життя, адже в дев'яти випадках із десяти Сидоренко скаже: «Шкода Петренка. А ось зі мною у цього Сміта чи в будь-кого іншого нічого подібного статися не може!»

До речі, те, що лише 10 відсотків українців мають на сьогодні доступ до Інтернету, де вони зможуть дізнатися про тяжку долю Петренка, не дивує творців «Чорного списку». Вони вірять у світле майбутнє комп'ютеризації нашої країни. Хотілося б розділити з ними віру в те, що, перш ніж шукати щастя на чужині, доведений до відчаю гастарбайтер звірятиметься з «Чорним списком», аби вберегти себе від нечистих на руку роботодавців...

Утім, ще більші ілюзії творці «списку» мають щодо його впливу на вітчизняних чиновників. Тут у правозахисників чіткіше уявлення про механізи захисту. Вони вважають, що ранок кожного чиновника, котрий себе поважає, починатиметься з перевірки, чи немає його імені в ганебному списку тих, хто образив народ. А воно може з'явитися, якщо, наприклад, на котрогось начальника ЖЕКу надійшла критична маса скарг. Скільки саме, не уточнювалося. Але психічною атакою правозахисники не обмежуватимуться. Вони ще й передадуть усі скарги у вищестоящі інстанції, і мешканцям залишиться тільки діждатися, коли самодура знімуть... До речі, скаржитися можна не лише на начальників ЖЕКу, а й на депутатів, міністрів: «Скарги громадян буде опубліковано всі, незалежно від рангу і посади людини. А скарги на депутатів розміщуватимуться в першу чергу». Як від їхнього свавілля захищатимуть громадян? З усього видно, так само, як і від начальника ЖЕКу.

Ще одне запитання, яке зачепили журналісти: яким чином «Чорний список» можуть використовувати, скажімо, для розправи з конкурентами? «Ніхто не застрахований від наклепу», — зазначив Едуард Багіров, додавши, що у вільний від основної роботи час над мішками листів зі скаргами людей трудиться цілий штат юристів, які мають допомогти відділити зерно від полови. Річ у тім, що проект «ніким не фінансується» й «існує на громадських засадах».

Едуард Багіров повідомив на прес-конференції, що сайт містить інформацію про порушників прав людини в Україні, скарги, нормативну базу, результати соціологічних опитувань. Переглянувши сайт, я помітила, що інформації про порушників прав людини там поки що немає. Щодо України, то є розділи «Законодавча влада», «Адміністрація Президента» тощо. Усередині цих розділів є поки що тільки повний перелік областей України плюс Київ, Севастополь та Автономна Республіка Крим. Немає поки що на сайті і результатів соцопитувань. На їх місці лише запрошення взяти участь в одному з них.

На прес-конференції голова правління «Міжнародної ліги захисту прав громадян України» також поінформував журналістів про те, що багато їздить і зустрічається з людьми, чиї права були грубо порушені. На сайті в розділі «Фоторепортаж» є розділ «Результати відряджень». Але замість результатів там лише констатується факт. Наприклад, відвідання Варшави 17 травня, Франкфурта — 18-го, Люксембурга — 20-го —загалом 26 міст Європи протягом одного тижня.

«Сайт буде реальним механізмом, який допоможе нашим співгромадянам як в Україні, так і за її межами розв'язати поточні проблемні ситуації, які виникли внаслідок правопорушень, запобігти виникненню подібних ситуацій у майбутньому», — зазначив Е. Багіров. За його словами, щойно створений сайт не має аналогів не лише в Україні, а й у країнах СНД.

Наскільки «Чорний список» стане реальним механізмом, який допоможе нашим співгромадянам удома й за кордоном розв'язати поточні проблемні ситуації і запобігти виникненню подібних ситуацій у майбутньому, безумовно, покаже час. Можливо, я надто критично сприйняла проект «Чорний список». Утім, не я одна. Один з моїх колег назвав його «лохотроном». Мені щиро хотілося б помилитися у своїх висновках. Нехай праві будуть Едуард Багіров та його соратники. Зверніться до них, якщо ви вважаєте, що ваші права порушено, і в разі позитивного результату поділіться своїми успіхами з рештою читачів через нашу газету. Гадаю, так буде справедливо.

Адреса в Інтернеті: www. blackpage. com. ua

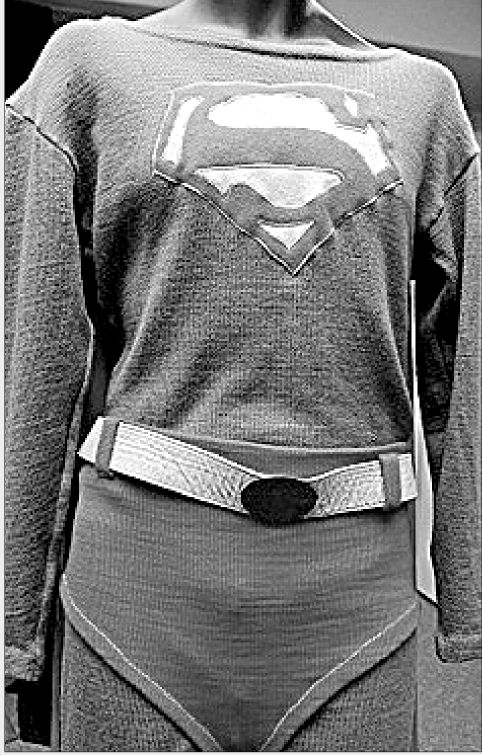
Адреса для листів: Київ-01, а/с 265В.

Безпосередньо: 01054, м. Київ, вул. Дмитрівська, 19-Б, оф. 10.

Телефон: 8-044-219-29-53.

Яна СТАДІЛЬНА.

Речі Супермена і Термінатора на аукціоні

У Лос-Анджелесі відкрився аукціон, на якому представлено особисті речі і предмети туалету відомих голлівудських кіногероїв. Головними лотами аукціону вважаються костюм Супермена *(на знімку)*, що його одягав на зйомки однойменного фільму актор Кристофер Рівз, та рукавички Термінатора із другої частини фільму. Організатори торгів очікують, що за червоно-синій костюм Супермена вдасться виручити не менш як 150 тисяч доларів.

Велика Китайська стіна потребує захисту

З серпня нинішнього року вперше в історії Китаю набрали чинності «Положення про захист Великої Китайської стіни та управління нею». В документі, складеному та оприлюдненому мерією Пекіна, йдеться про необхідність знесення споруд, які негативно позначаються на безпеці і зовнішньому вигляді пекінської ділянки Великої Китайської стіни. Крім того, положеннями передбачено покарання фізичних і юридичних осіб, які завдали шкоди «візитній картці» Піднебесної, суворе обмеження проведення на ній великих заходів і використання її для зйомок кіно- і телефільмів.

У 1984 році столична мерія включила всю 629-кілометрову пекінську ділянку Великої Китайської стіни до списку пам'яток старовини, що їх охороняє уряд столиці. А ділянки Бадалін та Мутяньюй — найбільш відвідувані туристами — нині перебувають під особливим захистом держави. Усю Велику Китайську стіну, відому також як «Стіна 10 тисяч лі» (а якщо точніше, то 12 700 лі), занесено ЮНЕСКО до реєстру об'єктів, які є надбанням світової культури. Вона тягнеться на 6 тисяч 400 кілометрів з північного заходу на схід Китаю через Нінся-Хуейський автономний округ, Внутрішню Монголію, провінції Ганьсу, Шансі, Шеньсі, Хебей та Ляонін.

Безжальна природа, невблаганний час і діяльність людини призвели до того, що нині можна побачити лише третину того, що ще називають «символом цивілізації». Одну третину стіни начисто вкрито піском і землею, другу — цілком зруйновано. І часто-густо ті ділянки стіни, які помилував час, зникають у наші дні: то селяни з простоти душевної використовують міцне каміння для побудови будинків, то відвідувачі прихоплять на пам'ять кілька цеглинок. Хоч як парадоксально це звучить, руйнують стіну, принаймні її дух, і завзяті намагання деяких ділків від туризму реставрувати окремі ділянки, щоб привабити більшу кількість відвідувачів.

Унаслідок цього справжні цінувальники старовини прямують до місць, де реліквія збереглася в первісному вигляді й не охороняється так суворо. Вони і завдають їй серйозної шкоди. На думку експертів, найкрасивішою і наймiцнішою частиною одного з найбільших рукотворних див є розташовані на території міста Цзяньань провінції Хебей дві ділянки, споруджені з мармуру. Ділянку стіни під назвою «Байяньюй», що розташована в горах Яньшань, за 20 кілометрів від міста Цзяньань, було побудовано 556 року, і вона відігравала важливу роль форту, який захищав китайську столицю Пекін. Східну її частину завдовжки 2100 метрів побудовано з мармуру фіолетового кольору. Інший мармуровий фрагмент стіни — на півночі міста Цзяньань. На 3000-метровій ділянці розташовано чотири сигнальні вежі.

Найдавнішим фрагментом Великої Китайської стіни, її «родоначальником», науковці вважають 800-кілометрову ділянку, збудовану у формі латинської літери «U» на південному заході провінції Хенань, яка, ймовірно, датується 688 роком до нашої ери. Добре збереглася 20-кілометрова ділянка в повіті Наньчжао. В історичних хроніках зазначено, що на цих теренах було Царство Чу. Правителі, які згодом прийшли на ці землі, могли наслідувати приклад народу Чу і продовжити будівництво стіни. Та найліпший стан ділянок поблизу Пекіна, збудованих значно пізніше, під час правління династії Мін.

Торік виповнився півстолітній ювілей від дати відкриття Великої Китайської стіни для іноземних відвідувачів. Цю історичну пам'ятку відвідали сотні тисяч цінувальників старовини з Китаю та усього світу, а також більш як 380 іноземних почесних гостей і зарубіжних високопоставлених діячів. У 1961 році Держрада занесла її до переліку об'єктів, які підлягають особливому захисту, а 1984-го за закликом Ден Сяопіна було відновлено 19 веж та 3757 метрів стіни. Сьогодні туристи прагнуть ступити ногами на творіння рук людських, яке видно з космосу. Надихає багатьох і поетичний рядок Мао Цзедуна: «Не можна молодцем назвати того, хто на Стіні не був».

Ольга ТАНАСІЙЧУК, власний кореспондент Укрінформу в Пекіні, спеціально для «ГУ».

КАЛЕНДАР

День Хіросіми

Сьогодні весь світ згадує ядерне бомбардування Хіросіми. Саме цього дня о 8 годині 15 хвилин ранку бомбардувальник «В-129» скинув на японське місто атомну 20-кілотонну бомбу, котру ласкаво називали «Малюк». Під час бомбардування поряд було ще 6 літаків. Один страхував, три інших були літаками-розвідниками і ще два, нашпиговані фотоапаратурою і приладами, фіксували результати «роботи». Ось цитата із бойового донесення до Вашингтона після бомбардування: «Вибір цілі і моменту удару зробили ефект вибуху максимальним». У Хіросимі загинуло майже 200 тисяч осіб.

Сполучені Штати й досі твердять, що атомне бомбардування японських міст було необхідне. На їхню думку, це наблизило кінець війни. Тим часом кожне бомбардування має певне тактичне чи стратегічне завдання. А тут вирішувати вже не було чого — мілітаристська Японія (термін тих часів) уже майже стояла на колінах, знесилена й розбита. Натомість була потреба провести випробування нової зброї, і сотні тисяч мирних людей стали піддослідними кроликами для американців. Жертви цього експерименту й досі помирають від променевої хвороби, щороку скорботний список зростає на 5 тисяч імен. Полковник ВПС США Клод Ізерлі, який скинув на Хіросиму бомбу «Малюк», від скоєного збожеволів. Його хвороба дістала назву «комплекс Ізерлі». Потерпають від нього люди, котрі застосували зброю масового ураження. Хоча й тут є розбіжності в думках. Ізерлі був так вражений тим, що сталося, що зажадав суду над собою. Ну і, щоб не ганьбив націю, його сховали у психушці. Багато хто наполягає саме на цій версії.

Нинішня Хіросіма, з одного боку, — символ миру для всіх, хто прагне назавжди покласти край згубним війнам, з другого — промисловий центр, який динамічно розвивається, столиця автомобілебудівної імперії «Мазда» і найбільший виробник саке.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Ватикан оголосив війну одностатевим шлюбам

Ватикан розпочав широкомасштабну кампанію проти гомосексуальних шлюбів. Комітет з контролю за дотриманням традицій віри за підтримки Папи Римського Івана Павла II оприлюднив доктрину, покликану змінити громадську думку стосовно гомосексуалізму та одностатевих шлюбів.

12-сторінкова брошура називається «Деякі міркування з приводу пропозицій узаконити одностатеві шлюбні союзи». В ній представлено католицьке тлумачення нетрадиційної сексуальної орієнтації і розвінчано міф про нормальність таких союзів. Особливу увагу в доповіді приділено темі усиновлення дітей одностатевими парами. В брошурі написано, що «узаконене право на це фактично означає законне насильство над усиновленими дітьми», а це суперечить міжнародним угодам ООН про права дитини.

Водночас газета «Нью-Йорк пост» повідомила про те, що в Нью-Йорку відкрилася перша у світі середня школа для геїв, лесбіянок, бісексуалів і транссексуалів. Її створено зусиллями організації із захисту прав представників нетрадиційної сексуальної орієнтації і департаменту утворення міста. Школа носить ім'я Харві Мілка — політика-гея із Сан-Франциско, вбитого 1978 року.

ФОТОФАКТ

У китайському місті Харбін розташовано базу тренування поліцейських собак. За 13 років існування бази кінологи «випустили понад тисячу чотириногих «напарників». Більш як 30 порід собак можуть розпізнавати наркотики та шукати зброю.

Фото АП.

КАДРИль ОКСАМИТОВОГО СЕЗОНУ

АНАЛІЗ. ПРОГНОЗ

«Танцюють усі!» — фраза героя фільму «Іван Васильович змінює професію». Водночас вона точно характеризує ситуацію, яка нині складається в Україні.

Спершу «затанцювали» ціни на споживчому ринку. А тепер танцюють «кадри» — чиновники різномастого калібру.

Країна, попри «мертвий сезон», в очікуванні: хто наступний поповнить лави відставників? Політологи натомість пробують зрозуміти логіку кадрових перестановок і скрупульозно підраховують бали, які набрали головні діючі особи на українській політичній арені — Президент і Прем'єр-міністр. Тим паче, новий модний цьогорічний танець — КАДРИль ОКСАМИТОВОГО СЕЗОНУ — далекий до завершення.

Мал. Михайла САЧКА.

Хлібний клондайк

відкрився для структур, наближених до влади.

Той, хто спровокував ціновий обвал на споживчому ринку, ніколи не думав про усі наслідки такого кроку. Однак виразхувати головного «героя», попри сотні кримінальних справ, порушених Генпрокуратурою, буде неможливо. Зрозуміло одне: у «жертву» принесуть колишнього аграрного віце-прем'єра Леоніда Козаченка. Але не за те, що Україна минулого року експортувала 12 мільйонів тонн зерна, а може, й більше, а тому, що бізнесові структури могли завадити блискуче розігранiй «комбінації»: отримати назад податок на додану вартість за зерновий експорт, а нині — не сплачувати його за імпорту 2,5 мільйона тонн хліба. Таким «золотом» ділитися не хочеться ні з ким. Тим паче, з відставним аграрним «генералом».

Окрім того, і це чи не найважливіше, кошти потрібні на виборчу кампанію наступного року. Отож, скоріше за все, до імпортних зернових ресурсів матимуть доступ ті, хто погодився частину коштів внести у передвиборний фонд кандидата від владних структур. А це означає, що влада зробила висновки з парламентських виборів.

З другого боку, цінова криза дала змогу провести чистку кадрів. Особливо — місцевих, щоб не обростали «мохом», щоб не дрімали напередодні передвиборних баталій, а готували грунт для успішного «волевиявлення» електорату.

Щоправда, важко однозначно оцінити усі кадрові перестановки, які відбулися цими днями. Скажімо, від заміни Теофіла Бауера на Михайла Романіва задоволеними залишилися обидва антагоністи — «Наша Україна» і об'єднані соціал-демократи. Не вельми переживають вони і втрату посади глави Полтавської облдержадміністрації Євгеном Томіним, який так і не зумів знайти себе на Полтавщині.

А от із новим керівником виконавчої структури Дніпропетровщини Володимиром Яцубою не все так просто. Він ніколи не належав до якоїсь одної політичної сили. Останній перший секретар Дніпропетровського міськкому КПУ був народним депутатом першого скликання. Після закінчення каденції того складу Верховної Ради повернувся у Київ, після перемоги на президентських виборах Леоніда Кучми, на посаду першого заступника глави адміністрації Президента України, курирував кадрове управління. Останні роки був «государевим оком» в урядах Анатолія Кінаха та Віктора Януковича. З останнім, як мовиться, вони не зійшлися характерами: протистояння тривало майже рік. У цьому протистоянні «смертю хоробрих полі» інститут державних секретарів. І от нарешті мрія Віктора Януковича здійснилася: Володимир Яцуба залишив непривітні стіни Кабміну і повернувся у Дніпропетровськ. Проте, на думку оглядачів, не лише розчищати «авгієві конюшні» у себе на малій батьківщині, а й наглядати за сусідами —донеччанами.

Ланцюгова реакція

Власне, за всіма ознаками, кадрові перестановки у вищих ешелонах виконавчої влади лише розпочалися. Підтвердження цьому — поява на посаді міністра Кабінету Міністрів координатора парламентської більшості Анатолія Толстоухова. Отже, українська політична дійсність успішно спростовує знамените твердження про те, що двічі в одну воду ввійти не можна. Анатолій Толстоухов уже виконував обов'язки міністра «двору» в епоху прем'єрства Валерія Пустовойтенка. Оглядачі сходяться на думці, що земляцьке начало — новий міністр Кабінету Міністрів, як і його шеф, розпочинав своє кар'єрне сходження на Донеччині — сприятиме пошуку компромісів між керівником виконавчої гілки влади і керівником урядового апарату.

Щоправда, триває перепризначення кадрів «другого» ешелону. Зокрема, колишніх державних секретарів та їхніх заступників. Поки що важко простежити логіку дій у цих указах. Тим паче, визначити, чиї люди посідають високі крісла. Особливо з огляду на те, що більшість чиновного люду поки що і надалі залишається в номенклатурній обоймі.

Водночас залишаються вакантними деякі стратегічні посади. Зокрема, секретаря Ради національної безпеки й оборони після призначення Євгена Марчука міністром оборони. Окрім того, хмари нависли над головами Міністра внутрішніх справ Юрія Смірнова, голови Державної податкової адміністрації Юрія Кравченка. Та й Генеральний прокурор Станіслав Піскун, кажуть, потрапив у немилість. Дехто з оглядачів вважає, що у відставці можуть опинитися Міністр закордонних справ Анатолій Зленко та голова Київської державної адміністрації Олександр Омельченко, які досягли критичного — 65 років — віку для високопоставлених чиновників.

Отож, з урахуванням призначення Анатолія Толстоухова, можна прогнозувати поповнення лав чиновницького люду представниками парламентської більшості. А відтак —появу нових людей у сесійній залі. А тому не можна виключати переформатування депутатських груп і фракцій, а то й появу нових. Власне, те, що відбувається сьогодні на кадровому поприщі, нагадує ланцюгову реакцію.

На роздоріжжі

Схоже, до деякої міри ці кадрові зміни обумовлені тупцюванням політичної реформи. За всіма ознаками, набрати 300 голосів не зможе жоден проект конституційних змін. Однак вихід із тупикової ситуації можна знайти. Саме тому Спілка юристів зініціювала проведення форуму правників для пошуку шляхів легітимного затвердження змін до Конституції. Один із них — проголошення Верховною Радою референдуму і винесення на нього законопроекту, схваленого Конституційним Судом. Проте, як показав розвиток подій у сесійній залі, парламентська більшість проявила розгубленість і неорганізованість. Саме тому, на мій погляд, Анатолій Толстоухов і отримав призначення у Кабмін. Тож варто очікувати появи нових облич серед народних обранців — вони будуть керованіші, а отже не дадуть опозиціонерам збити себе з праведного шляху конституційної реформи, накресленої главою держави. І лише після того стартуватимуть президентські перегони.

Володимир КОРОЛЮК.

НА ЗДОБУТТЯ ДЕРЖАВНОЇ ПРЕМІЇ УКРАЇНИ

Досвід лідера — наче ковток свіжого повітря

Якщо погортати газетні публікації, присвячені вугільній промисловості, їхні тональність і зміст можна охарактеризувати єдиним словом: криза. Розмову про перспективу шахт замінюють на поняття виживання. Багато десятків років галузь розвивалася за рахунок колосальних бюджетних дотацій. А нині, коли казна вже неспроможна фінансувати вугільні підприємства у колишньому обсязі, лише нечисленні шахти здатні обійтися без державної грошової підтримки.

За результатами роботи вугільних підприємств у 2002 році 145 із них виявилися збитковими — мінус 1,7 мільярда гривень. І лише 20 шахт України отримали прибуток в обсязі 300 мільйонів гривень. Із них 43 мільйони, або 14,3 відсотка — прибуток ВАТ «Вугільна компанія «Шахта «Красноармійська-Західна № 1». Підприємство по праву вважають у галузі передовим: продуктивність праці робітника з видобування вугілля сягнула 77,3—89,3 тонни на місяць, що у 3—3,5 разу перевищує середній галузевий рівень. Фактична потужність шахти 2002 року перевищила рівень 4,6 мільйона тонн, що утричі більше за проектну. Це дало змогу відмовитися від спорудження нової шахти і заощадити 1,8 мільярда гривень державних коштів.

Переконливі цифри — результат, який заслуговує на якнайпильнішу увагу. На здобуття Державної премії України у галузі науки і техніки 2003 року висунуто роботу «Розробка і впровадження техніко-технологічних та організаційно-економічних рішень за активної інвестиційної політики, що забезпечують найвищу продуктивність видобування вугілля». Саме ця праця — ота невидима частина айсберга, верхівка якого — відомі всім успіхи вугільної компанії. Практика вугільної галузі свідчить, що її перспектива пов'язана з розвитком найсучасніших шахт з виробничою потужністю 1—2,5 мільйона тонн на рік і більше, адже лише 7 відсотків таких шахт — це 20 відсотків всього вуглевидобутку.

За розрахунками фахівців, потреби України у вугіллі становлять 125—127 мільйонів тонн на рік. Проект Енергетичної стратегії України на період до 2030 року і подальшу перспективу, а також програма "Українське вугілля" передбачають уже в найближчі 8—10 років збільшити обсяг видобутку на третину. Це вимагає кардинального оновлення фізично спрацьованих і морально застарілих основних фондів, ефективних і нетрадиційних рішень щодо спорудження нових вугільних шахт, технічного переозброєння, реструктуризації чинного шахтного фонду, перебудови управління вугільною промисловістю.

Розраховувати лише на централізовані державні кошти сьогодні нереально: обсяг державних капіталовкладень у галузь за останні роки знизився майже у 12 разів. Успішна діяльність ВАТ «Вугільна компанія «Шахта «Красноармійська-Західна №1» дає підстави для оптимізму: вихід є! З'ясовується, за системного підходу до розв'язання проблем вітчизняне вугільне підприємство може на рівних конкурувати з аналогічними західноєвропейськими шахтами.

— На прикладі вугільної компанії розроблено цілісну економіко-технологічну концепцію розв'язання проблеми, — каже керівник авторського колективу, академік Національної академії наук України Олександр Амоша. —Концепція включає в себе два центральні завдання: обгрунтування і реалізацію нової стратегії інвестиційної політики та впровадження техніко-технологічних і організаційно-економічних рішень. Основна техніко-економічна ідея при цьому пов'язана з об'єднанням підприємств у самостійні вугільні компанії, здійснюваним не за територіальною чи виробничою ознакою, а за принципом найбільшої економічної доцільності з урахуванням інтересів держави і власників.

ВАТ "Вугільна компанія "Шахта «Красноармійська-Західна № 1» було створено в результаті злиття державних ВАТ «Шахта «Красноармійська-Західна №1» і «Центральна збагачувальна фабрика «Чумаковська» й подальшої приватизації із залученням недержавних інвестицій. Нині на підприємстві реалізовують чотири інвестиційних проекти загальною вартістю 61,4 мільйона доларів США, що вже дало змогу виробити більш як 6,1 мільйона тонн товарної продукції на суму майже 894 мільйона гривень.

Нові підходи торкнулися абсолютно всіх аспектів діяльності підприємства: проходка, кріплення і охорона гірничих виробок із застосуванням потужної техніки і ресурсоекономних технологій та матеріалів; забезпечення максимальної потужності виробництва і продуктивності вуглевидобування; підвищення ефективності підйомно-транспортних систем і ліній; модернізація вуглезбагачувального комплексу і створення системи управління якістю вугільної продукції.

За рахунок впровадження розробок і заходів з експлуатації шахти одержано загальний економічний ефект у сумі 158,66 мільйона гривень. Поряд з економічним очевидний і соціальний ефект: абсолютна величина заробітної плати та її зростання протягом 2002 року значно перевищують середньогалузеві показники. Приміром, зарплата одного робітника з видобування вугілля зросла на 197 гривень — з 1376 до 1573 (по галузі — на 90,2 гривні — з 548,6 до 638,8 гривні). Авторський колектив праці у складі О. Амоші, Л. Байсарова, О. Ляшка, А. Корзуна, В. Логвиненка, С. Янка, М. Ильяшова, В. Солдатова і С. Луньова переконливо доводить: хоча прогресивні рішення виробничих завдань коштують недешево, зрештою затрати окупаються з лихвою.

У першому півріччі цього року гірники «Красноармійської-Західної №1» досягли одразу кількох найвищих показників, які перевищують досягнення російських і німецьких шахт, котрі працюють в аналогічних умовах. Хоча відомо, що в тій самій Німеччині державна дотація становить 120 євро на 1 тонну видобутого вугілля. 10 березня шахта перша в галузі видала на-гора 1 мільйон тонн палива, а 28 червня вже видобула 2,5-мільйонну з початку року тонну. 22 березня встановлено загальноукраїнський рекорд добового видобутку — 2,2 тисячі тонн. Обсяг місячного видобутку у березні становив 468,2 тисячі тонн — це в 1,3—1,5 разу більше, ніж річний видобуток середньостатистичної української шахти.

У позитивній оцінці роботи одностайні і донецькі науковці. «Основні її ідеї та напрями застосовні для багатьох збиткових шахт, які мають достатні запаси коксівного вугілля і резерви виробничої потужності», — вважає академік Національної академії наук України М. Чумаченко. «Результати роботи не тільки забезпечують високі техніко-економічні показники вугільного підприємства, а й істотне підвищення безпеки виробництва й охорони праці гірників», — зазначає директор Державного Макіївського науково-дослідного інституту з безпеки робіт у гірничій промисловості О. Брюханов.

«Ковтком свіжого повітря» назвав пропозиції авторського колективу голова Комітету Верховної Ради з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики і ядерної безпеки А. Клюєв. Незаперечна перевага роботи, висунутої на здобуття Державної премії, — її комплексність, де високі практичні результати є наслідком глибокого наукового опрацювання проблеми. За оцінками науковців, використання запропонованих розробок на 15 шахтах дасть по кожній з них економічний ефект в обсязі 10—12 мільйонів гривень на рік.

Ліна КУЩ. ▼

Партія слов'янської ідеї вже має прихильників

Тоді як Міністерство юстиції доволі вдало займається скороченням партійних рядів (кількість зареєстрованих в Україні партій уже зменшилася зі 123 до 99), у вітчизняній політиці все-таки з'являються нові обличчя: нещодавно про своє створення офіційно оголосила партія Слов'янський народно-патріотичний союз (СНПС). Однак, особи, які представляють СНПС, в політиці аж ніяк не новачки. Співголови партії (а в СНПС їх три) — люди добре відомі: це депутат Верховної Ради України, член фракції «Народовладдя» академік Петро Толочко, його колега по фракції Олексій Ременюк та депутат парламенту минулого скликання Станіслав Сафронов. «Триголовість» новоствореної партії оригінально пояснив член президії політради СНПС, народний депутат (до речі, також із «Народовладдя») та журналіст Сергій Правденко: «В нас немає бізнесмена, який купив партію та сказав: «Я голова». В нас немає боротьби за лідерство, а є робота по втіленню ідеї».

А стосовно ідеї Слов'янського народно-патріотичного союзу, то вона відображена в самій назві: побудувати в Україні громадянське суспільство на засадах соціальної справедливості, забезпечити рівні права та свободи всім громадянам, відродити слов'янську духовність, християнські традиції та зміцнити економічні, культурні зв'язки між суверенними слов'янськими державами — такі цілі декларує СНПС. При цьому, як наголошує Петро Толочко, «партія не буде радикальною, не буде партією барикад, а буде партією здорового глузду».

До речі, саме з позиції здорового глузду вирішувалося питання створення СНПС. Як розповів один з лідерів партії Олексій Ременюк, ідея організувати нову політичну структуру виникла не на порожньому місці: їй передувала величезна дослідницька робота. Соціологічні опитування щодо потенційної популярності партії—носія ідеології слов'янізму було проведено в більшості регіонів України. Результат виявився вражаючий: кількість прихильників ідеї інтеграції та солідарності слов'янських народів (звичайно, в сучасному розумінні) в різних областях становила від 4 до 27 відсотків, а в середньому по Україні — 18 відсотків!

Утім, дивуватися нема чого. Всім відомо, що, наприклад, Росія, як і раніше, є нашим головним економічним партнером: за результатами 2002 року частка Росії в зовнішньоекономічному балансі України становила 32 відсотка. Та й зовнішньополітичний імідж північного сусіда для багатьох привабливий. «Ми маємо працювати там, де нам вигідно, — вважає Станіслав Сафронов, — якщо вигіднини стануть активніше західні ринки — підемо й туди. Але поки що нас там чекають вочевидь не на справедливих умовах».

Отже, економічні пріоритети СНПС пропонує визначати, виходячи з об'єктивних реалій. Але культура повинна бути своя — історично рідна, переконані творці партії. «Відсутність слов'янської духовності, заміна її інтер-псевдокультурою — це відбувається сьогодні тільки тому, що ми так і не навчилися давати лад у своїй хаті», — сказав голова виконкому СНПС Сергій Селіфонтьєв.

Отже, «великий експеримент щодо консолідації слов'ян навколо національної ідеї» (так назвав факт створення СНПС Петро Толочко) стартував. Сьогодні організації Слов'янського народно-патріотичного союзу вже діють у 23 регіонах. І найближчим часом нова партія планує довести кількість осередків на місцях до 500.

Нас не наздоженеш!

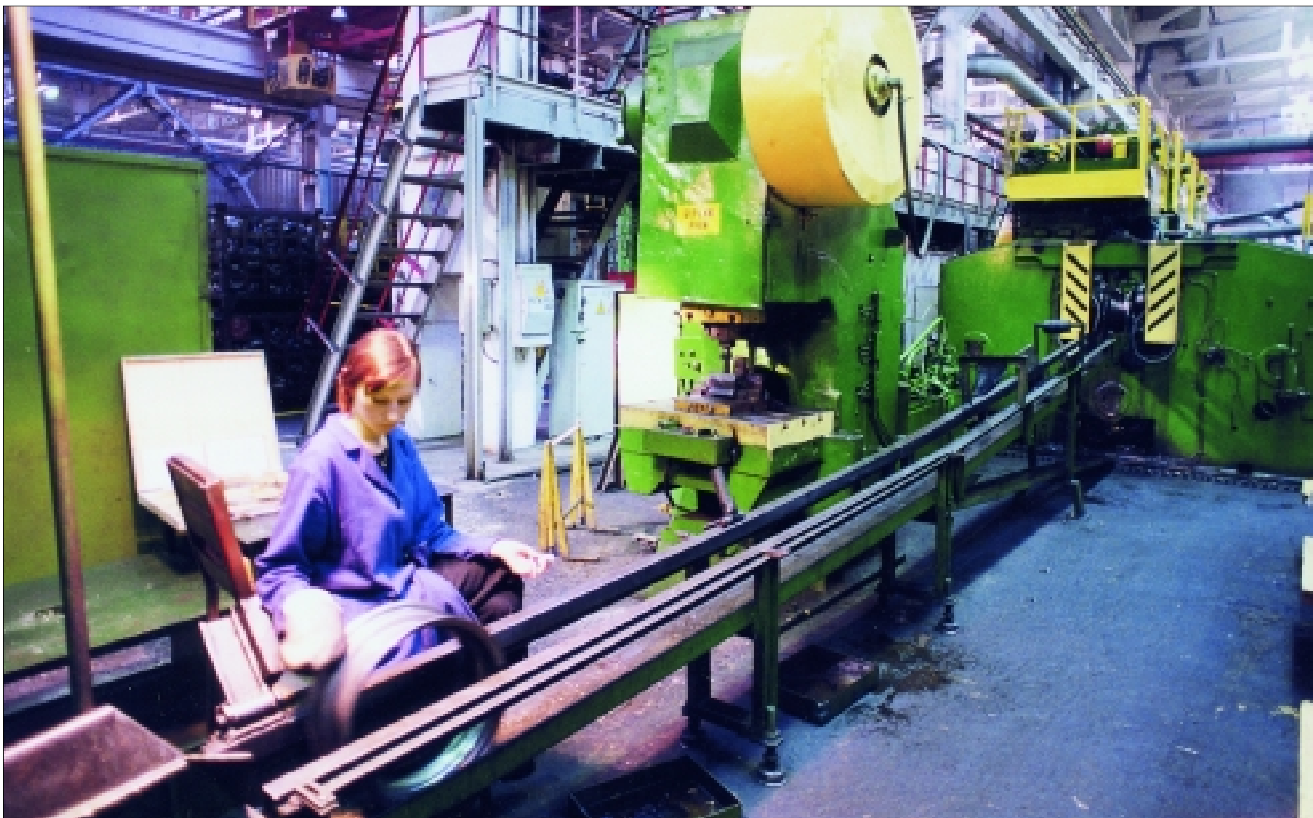
(Початок на 1-й стор.).

На думку голови правління — директора ВАТ «Кременчуцький колісний завод» Геннадія Леготкіна, їх продукція бігає по всій планеті, й саме в цьому формула успіху підприємства. — З відомих причин нам не під силу тягатися з визнаними авторитетами й законодавцями мод у світовій галузі, та свою нішу в ній ми зайняли і тримаємося досить упевнено. Яскраве підтвердження цьому — скупа статистика. Нині виробнича потужність заводу становить 6,5 мільйона штук коліс та ободів за рік більш як 155 модифікацій. Багато це чи мало й порівняти складно, бо на вітчизняних теренах вони єдині, хто проектує й виготовляє колеса до легкових та вантажних автомобілів, автобусів, тракторів, комбайнів та іншої сільськогосподарської техніки. Вироби з кременчуцькою маркою залюбки купляють у 20 країнах близького й далекого зарубіжжя, що каже саме за себе. Тепер тут активно освоюють і якісно виконують німецьке замовлення, розширюють обсяги поставок до Росії, Білорусі, Угорщини, Данії, Франції, Австралії. Доречно зазначити, що 70 відсотків продукції експортується саме за кордон. Новинками сезону 2003 року — колеса до легковиків DAEWOO, OPEL та Skoda-Oktavia, популярних ВАЗ-2110, ГАЗ-3110, автопричепів. Головний пріоритет заводу — якість продукції. Саме це дає змогу підприємству триматися на вітчизняному і світовому ринках, що, погодьтеся, зробити не так і просто.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У списках нафтових столиць

є й місто Броди на Львівщині.

На тутешній залізничній станції урочисто відкрили пункт підготовки цистерн під налив

Прозаїчне, здавалося б, найменування промислового об'єкта Львівської залізниці обернено пропорційне його стратегічній значущості. Недарма стрічку перед новобудовою перетнули поважні посадові особи. Начальник Львівської залізниці Богдан Піх привітав будівельників і відзначив, що цей об'єкт, як і всі інші, було зведено дуже швидкими темпами. Бульдозери з'явилися на цій території 7 травня, а вже наприкінці липня «від нуля» прокладено під землею всі необхідні комунікації, зведено котельню, адміністративно-побутове приміщення, яке забезпечує найкращі умови для праці й відпочинку. Навколишню територію також впорядковано.

Зрозуміло, що залізничники прогнозують стратегічне призначення свого об'єкта у контексті перспектив нафтопроводу «Одеса—Броди» і діють за «випереджальною» програмою. Підготовка цистерн під налив передбачає їх очистку, пропарювання, оперативний ремонт. За попередніми підрахунками, згаданий пункт обслуговуватиме 6—7 маршрутів за добу і окупиться вже за рік, адже перевезення нафти — справа прибуткова. Заступник генерального директора «Укрзалізниці» Михайло Мостовий, який взяв участь у відкритті новозбудованого об'єкта, зазначив, що минулого року перевезення нафти зросло на 18 відсотків, і цієї зими вже зіткнулися із труднощами через нестачу цистерн. Бродівський пункт підготовки цистерн під налив функціонуватиме як депо в мініатюрі й чітко та оперативно орієнтуватиметься на кон'юнктуру ринку.

За кілька місяців потужну пропарочну станцію, де готуватимуть цистерни під налив, буде споруджено і в Дрогобичі.

Голова Бродівської районної ради Назар Котишин подякував залізничникам за 50 нових робочих місць для краян і попросив... не забирати звідси висококваліфікованих будівельників. Адже ремонту потребує й вокзальне приміщення. До нього теж дійде черга. Щойно, до прикладу, відбулися урочисті входини на оновлену станцію Золочів. Уже цього року на Львівській залізниці завершується капітальний ремонт приміського рухомого складу. До навчального року в селі Лапаївці під Львовом буде здано в експлуатацію нову школу — подарунок залізничників місцевим мешканцям. Це лише окремі пункти виконаних програм. Низку «новосіль» залізничники присвячують 12-й річниці Незалежності України.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львівська область.

Фото Ігоря ПАРАЩАКА.

ПЛАТНЕ ЗДОРОВ'Я У СФЕРІ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

Діабет — під контроль

ПРОБЛЕМА

«Солодка смерть». Так в давнину медики називали цукровий діабет, адже тоді хвора людина була фактично приречена. Ще римський лікар Аретеус, який вперше застосував термін «діабет», описав цю недугу так: «жахливі страждання, життя коротке, неприємне і мученицьке».
*Сьогодні, за даними Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ), у світі налічують 150 млн. «діабетиків», до 2025 року їх кількість зросте до 300 мільйонів. Від цієї хвороби страждають і діти. Як врятувати їх від недуги? На це запитання відповідає головний дитячий ендокринолог МОЗ України **Олена БОЛЬШОВА.***

Із історії хвороби

— Сьогодні близько 10 тисяч українських дітей потребують лікування інсуліном і щороку захворює ще майже 700 малюків. Найефективніший шлях вирішення державної комплексної програми «Цукровий діабет», яка передбачає безплатне забезпечення хворих високоякісними препаратами інсуліну, вітчизняні фахівці пов`язують з принципово новим засобом «Лантус». Адже, коли дитина вчасно отримує адекватний, хороший інсулін у нормальній дозі, дотримується правильного режиму життя, то вдається домогтися і відстрочки розвитку гепатичних ускладнень, і їх істотного зменшення. Ми робимо все, щоб юні пацієнти були поза зоною ризику. Їм надають імпортні і вітчизняні генно-інженерні препарати, ідентичні інсуліну людини, надійні шприц-ручки, що позбавляють хворих від придбання одноразових шприців.

У країні організовано майже 50 дитячих шкіл діабету, в яких вчать водночас малюків і батьків у домашніх умовах керувати хворобою шляхом регулярного самоконтролю. Це дуже важливо у підтриманні стійкої компенсації, забезпечує впевненість дітей і їхніх батьків у тому, що в будь-якій життєвій ситуації дитина зможе надати собі допомогу сама без лікаря.

Дедалі успішніше дітвора корегує й дози інсуліну під час стресових ситуацій. У цій справі ми вже вийшли на європейський рівень. Нині, з початком широкого застосування в нас ефективного препарату «Лантус», з`явилися якісно нові можливості убезпечити життя наших дітей.

— Чи можна довіряти запевненням знахарів і народних цілителів, що вони здатні позбавити від діабету?

— Жодного задокументованого в науковій літературі такого факту у світі ще немає, — каже член Європейської асоціації з вивчення цукрового діабету, професор Буковинської державної медичної академії Володимир Паньків. — Щогірше фінансують охорону здоров`я — пишніше розквітає знахарство. Наївно думати, що вас порятують від цієї тяжкої, досі не пізнаної до кінця хвороби ті найрізноманітніші екстрасенси чи бабки-шептухи. Довіряючи своє здоров`я подібним «чудотворцям», сподіваючись отримати зцілення без ліків за помірну плату, хворі втрачають не лише гроші, а й час, необхідний для професійного лікування. Слід пам'ятати, що цукровий діабет ще невиліковний, він просто під контролем.

— Що чекає «таблетників» — інсулін і приреченість безвиході погіршення стану хвороби чи шанс залишитися на другому ступені діабетиків?

— Надійно рятує відповідна дієта, фізичний режим, і після лікування цукор нормалізується. Перший тип захворювання виникає, коли організм узагалі не може виробляти інсулін. І за легких форм діабету хворі обов`язково мають стати на облік у поліклініці, контролювати недугу безпосередньо зі своїм дільничним лікарем: терапевтом чи ендокринологом. Другий тип діабету спостерігається в 90—95 відсотках випадків захворюваності діабетом у світі — якщо підшлункова залоза не в змозі виробляти інсулін у потрібній кількості і коли клітини організму не засвоюють інсулін, що ним виробляється. Тому такі хворі мають особливо старанно пильнувати стан свого здоров`я. Замість цього (у разі стресу, порушення харчування, алкогольної диверсії під час свят) маса хворих другого типу звертається до нас знову — з декомпенсованим діабетом. Тож ще раз людину інтенсивно лікують, ми вкотре нормалізуємо цукор, і пацієнт ніби досягає благополуччя, але доки не піде по ще одному колу порушення дієти. Отже, треба пам`ятати: якщо регулярно не лікувати після постійних ексцесів діабет, то це пряма, але не дуже довга дорога до порушення статевої функції, ниркової недостатності, сліпоти, інфаркту, інсульту, гангрени.

Натомість, третина хворих, що стежать за собою, може обійтися взагалі без таблеток упродовж десятиліть. Ще стільки (якщо дозволяють собі різні шкідливі звички і стреси) років 15 потребуватимуть інсуліну, бо таблетки, які вживають представники другого типу діабету, стимулюють виділення власного інсуліну, а резерви його не безмежні. Тому настає час, коли свого інсуліну вже немає і, важливо, якщо ще хоч трішки збережено власну секрецію, допомогти їй і таблетками, й інсуліном. Інсулін не шкодить так, як, часом, таблетки, печінці, підшлунковій чи серцю. Хибна думка, що інсулін призначено у разі другого типу захворювання навічно. Бувають випадки, що ми допомагаємо на якийсь час — місяць—два —розвантажити підшлункову залозу чи печінку, нормалізувати цукор, а потім застосовувати навіть фітотерапію. Головне — не впадайте у розпач, стежте за здоров`ям і пам`ятайте: «таблетників» не чекають «інсулін, страждання і могила», якщо діабет контрольований.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

УВАГА

З тваринами не контактуйте!

Міністерство охорони здоров'я України закликає до обережності у спілкуванні з тваринами у зв'язку з тим, що має місце летальний випадок унаслідок захворювання на сказ: днями в дитячому відділенні Звенигородської центральної районної лікарні в Черкаській області від цієї хвороби помер п'ятирічний хлопчик.

Медики наголошують на необхідності звернення до лікаря одразу після контакту з підозрілою твариною, бо вже під час прояву клінічних ознак сказу зазвичай хворого врятувати не вдається.

Міністерство охорони здоров'я акцентує також увагу на важливості дотримання таких заходів: не контактувати з бездомними та дикими тваринами, пояснювати дітям про небезпеку такого спілкування. Якщо підозріла тварина покусала людину або на тіло потрапила слюна тварини, треба промити рану теплою кип'яченою водою, бажано з милом, потім обробити її 70-відсотковим розчином спиртової настоянки йоду і якомога скоріше звернутися до медичного закладу для проведення антирабічного щеплення та сіркотерапії. Крім того, треба вчасно робити щеплення проти сказу свійським тваринам, **інформує «Інтерфакс-Україна».**

Ампутація без наркозу

ПРОБЛЕМА

Невтішна ситуація склалася з сільськими лікарнями на Тернопільщині. Мешканці Скали-Подільської, що у Борщівському районі, зібрали півтори тисячі підписів під зверненням в обласні та столичні інстанції, щоб зберегти місцеву лікарню. Проте у влади одне пояснення: немає коштів. Їх і справді бракує, особливо після того, як сільські медичні заклади передали на місцеве фінансування. Цим, по суті, винесли вирок сільській медицині.

Головний лікар Борщівського району Іван Невістюк трагедії в ситуації, що склалася, не бачить. Хворих зі Скали-Подільської без проблем можна госпіталізувати до районної лікарні.

Проте пацієнти мають іншу думку. Вони не можуть зрозуміти, чому лікарню, яку відкрили у важкі і голодні післявоєнні роки, нині мають закривати? Вона обслуговувала шість тисяч населення Скали-Подільської і навколишніх сіл, мала 50 ліжок.

Чому літніх людей так лякає госпіталізація до району, зрозуміти можна. Тут і лікарі «свої», і завжди навідаються родичі, знайомі. Не тільки, щоб підбадьорити, а й підгодувати. А до райцентру не наїздишся кожен день із сумками. Та й не завжди хворого можна госпіталізувати.

Головний лікар Скали-Подільської міської поліклініки Наталія Пиріг переживає, щоб зберегти хоч те, що є. Нині головне — підвести газ до приміщення поліклініки, на що потрібно до 50 тисяч гривень. А ще — розгорнути 15 ліжок денного стаціонару у тісному приміщенні нинішньої поліклініки чи перебазуватися у просторіше. Проте підвести газ до обох корпусів, які на значній відстані один від одного, нереально.

Сільські медики Любов Глюта, Ліля Звір, Наталія Роженко також боляче сприймають реорганізацію. Обсяг роботи навряд чи зменшиться, а якихось половину чи чверть окладу, які мали за чергування у лікарні, зняли.

«Нині ніхто не хворіє, — казали у Скалі-Подільській, — одразу вмирають». Лікування стає дорогим і недоступним.

... Петро Деркач знепритомнів на городі. У передінсультному стані його привезли до Іларчевської лікарні. Вона поряд і, дякуючи Богу і медикам, чоловіка вдалося врятувати. Головний лікар лікарні Богдан Котик вважає, що до Теребовлянської райлікарні пацієнта могли б й не довезти.

Мешканцям Іларчевого і навколишніх сіл невідкладну допомогу нададуть на місці і на пристойному рівні. Лікарня у квітні цього року отримала статус державної, але держава на неї не витрачає ні копійки. 15 ліжок та персонал 13 осіб цілком утримує товариство «Благодійність», яке фінансує громада міста Білефельд, що у Німеччині. За шість років тут проліковано 2,4 тисячі хворих. Богдан Котик каже, що якби не німці, лікарню давно закрили б.

Я попросила прокоментувати факти закриття лікарень начальника обласного управління охорони здоров'я Михайла Буртняка. Натомість він запитав: «А де у світі є сільські лікарні?». А де у світі є таке бездоріжжя, такий зв'язок, коли тижнями мовчать телефони, де машини «швидкої допомоги» подекуди вже й ремонту не підлягають? Думаю, Михайло Миколайович і сам це добре знає. На його думку, Борщівський район поспішив із закриттям Скали-Подільської лікарні, але рішення сесії може відмінити тільки сесія. Принаймні слід було провести роз'яснювальну роботу, підготувати людей.

За словами Михайла Миколайовича, реорганізація сільських лікарень болісно сприймається людьми. За останні десять років в області реорганізовано в амбулаторії з денним стаціонаром вісім сільських лікарень. На базі трьох з них організовано геронтологічні відділення, які передано управлінню соціального захисту. Сільські лікарні, каже М. Буртняк, останнім часом виконують, можливо, більш соціальні функції, ніж медичні: взимку вони переповнені, влітку порожніють. Відомий випадок, коли при одній з лікарень жінка жила три роки...

Майбутнє сільської медицини — за сімейними лікарями, яких в області вже більше ста. Ескулапи проходять перепідготовку у Тернопільській медичній академії. Інтерес до сімейної медицини зріс після того, як для них встановили 25-відсоткову надбавку до окладу. За словами М. Буртняка, охорона здоров'я області фінансується краще. Кошти в основному осіли в обласних, районних лікарнях. Тернопільська медицина за моніторингом показників на дев'ятому місці в Україні.

Звичайно, усе це добре, але у мене перед очима колишні вчителі, робітники, військові, селяни зі Скали-Подільської. Хіба вони вимагають чогось нереального? Не все вимірюється голим раціоналізмом.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

На знімку: головний лікар Іларчевської лікарні Богдан Котик. Наталія Кошик потрапила до лікарні одразу з двома дітьми.

Під Чернечою горою

(Початок на 3-й стор.).

Баба Ганна з Монастирка

— Ми тут з діда-прадіда жили, над Дніпром, — оповідала Ганна Степанівна. — Було нас у батька й матері аж восьмеро. І всі дівчата: я, Маруся, Євгенія, Палазя, Лісавета, Олександра, Катерина, Хведоря. У голод тридцять третього всі вижили, бо батько був рибалкою. Він у артілі своїм товаришам юшку варив, піну в казані збирав і їв, а нам приносив додому хоч маленьку рибинку. Збирали ми й лободу та бурякове листя на борщ, їли оладки з липи. Не дай Боже й згадувати оте лихо...

У 1936 році прийняли Ганну на різні роботи в музей Тараса Шевченка. З Монастирка до Чернечої гори їй було залюбки ходити. Через ярок угору — і вже біля Тарасової могили. Навесні разом з подругами висаджували тут квіти і кущі, влітку поливали їх. Носили воду відрами з криниці. Узимку розчищали від снігу сходи на Гору, топили в музеї печі дровами та вугіллям.

— Сорок років, як один день, прослужила я на Чернечій горі, — задумалась на хвильку баба Ганна. — Тільки й перерва після війни була, коли пішла на цегельню, щоб заробити на хату. Чоловіка мого, Василя, вбило на фронті, і зосталася я з сином одна. Допомогли сестри та добрі люди, зіп'яли ми хату і знову вернулась я стерегти і доглядати Могилу. Дуже я любила поратися біля вічної Тарасової хати. У старого і доброго садівника музею Івана Яковича Цериха навчилася вирощувати усілякі квіти. Тепер те уміння й на старість знадобилося. Я б оці букети, — показала на різноколірний острівець, — даром би людям роздавала. Одначе не виходить жити на саму пенсію. У мене тільки правнуків четверо і син дуже хворіє...

Фото автора.

Я попросила в баби Ганни дозволу сфотографувати її, і вона охоче погодилася. «Ми тут щодня дякуємо Тарасу, — подивилася на Чернечу гору, — що поселився коло нас і ми коло нього живемо. Дай йому, Господи, страднику, хоч на тім світі щастя», — щиро перехрестилася.

«Народний хор»

Квітникарки з Монастирка повідали, що недавно з'явився в них ще один «промисел». Коли припливає по Дніпру до пристані «Тарасова гора» теплохід, вони співають для прибулих українських народних пісень. А почали давати «концерти» зовсім випадково.

— Якось сиділи ми на своєму базарі й журилися, що немає покупців на квітки, — пригадала сусідка баби Ганни Олександра Данилівна Мещерякова. — Хтось із «дівчат» затягнув пісню. А тут де не візьмись під'їхала група ненаших туристів. Стали вони коло нас, послухали і давай нам гроші у руки тицяти. Ми відмовлялися. Казали, що не за гроші співали, а для душі... А старий, статечний такий, чоловік відповів: ви дуже гарно співали і заслужили ці гроші. І не треба соромитися. Це ж бо не жебракування, а демонстрація народного мистецтва...

Відтоді «хор» Монастирка, на чолі з солісткою бабою Ганною почав співати на пристані. Звісна річ, коли є там слухачі. А буває це лиш у теплу пору року. Взимку на Дніпрі мертвий сезон, і збираються «артистки» відвести душу в котроїсь у хаті.

...Високий гість із Києва все ще затримувався і я попросила жінок з Монастирка заспівати. Їх не довелося довго умовляти. Заспівувала баба Ганна Мазуркевич. Що то був за голос! Молодий, сильний, глибокий. Що то була за пісня! «На високій дуже кручі, над самісіньким Дніпром спить Шевченко в домовині непробудним вічним сном...» Стільки щирості і жалю було в тому співові, стільки любові, що на очі навернулися сльози. «...І про його вічну славу всі народи гомонять, спи спокійно, наш Тарасе, у серцях ти ще живий».

Над осокорами почав накрапати дощ, але пісня не стихала. Від підніжжя Гори хтось повідомив, що до пристані наближається кортеж. Але «Сам» пішки до Могили не підніматиметься... Нібито нездужає.

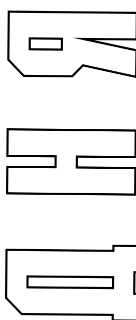
Так і вийшло. Чорні «Мерседеси» на великій швидкості, промчали повз «оранжерею» з Монастирка. Перед цим офіційні зустрічаючі вже відправили до музею корзини із заморськими лапатими синьо-жовтими квітами. Щоб «Сам» поклав їх на Могилу. Біля підніжжя Гори залишилися стояти баба Ганна з ромашково-нагідковим букетом та її сусідки. Назавтра вони прийдуть сюди знов.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: «хор» Монастирка.

ЦЬОГО

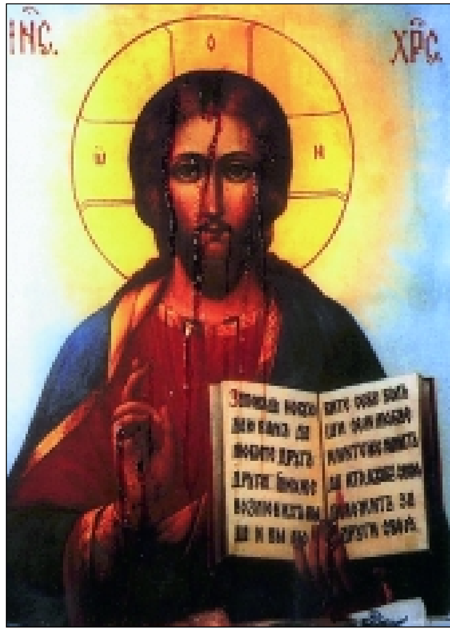

■ 1657 р. Помер Богдан Хмельницький. ■ 1807 р. Підписано царський указ про відкриття друкарень при губернських правліннях, зокрема в Києві, Полтаві, Кам'янці-Подільському та інших українських містах. ■ 1918 р. Спалахнули Ніжинське і Сквирське збройні повстання проти німецької окупації України. ■ 1944 р. Визволено від гітлерівців Дрогобич. ■ 1945 р. Атомне бомбардування японського міста Хіросіма. ■ 1945 р. СРСР відновив дипломатичні відносини з Румунією та Фінляндією, перервані через підтримку цими країнами гітлерівської Німеччини.

ДУХОВНІСТЬ

Чудотворний образ

У Луцьку перебувала Чудотворна ікона Спаса Кровоточивого — одна з православних святинь нового часу. Належить вона мешканкам села Державіно, що в Оренбурзькій області Росії Антоніні Іванівні Єфимовій та її дочці Ользі Володимирівні. До речі, це не єдина Чудотворна ікона в їх сім'ї.

Дивовижні речі в невеличкій хатині Євдокимових почали відбуватися у 1997 році. За словами жінок, тоді Ользі явився святий Миколай Чудотворець, і вона вирішила охрестити своїх двох дочок. Чоловік-мусульманин вороже зустрів такий крок, пригрозивши, що вб'є і дочок, і її. Він побив Антоніну Іванівну і кинувся з сокирою на Ольгу. Раптом, як розповідають жінки, яскраво спалахнула ікона Миколи Чудотворця і засліпила нападника. Переляканий таким дивом він кинув сокиру і втік.

А 5 квітня 2000 року почала кровоточити ікона Христа Спасителя, що висіла над образом святого Миколая.

Вже третій рік Антоніна Іванівна їздить з іконою по єпархіях Росії, України, Білорусі, Казахстану, Молдови та інших країнах, де живуть православні християни. У Луцьку помолитись біля Чудотворного Спаса мали змогу тисячі прихожан Покровської церкви, храму Всіх Святих землі Волинської, Михнівського жіночого і Чарторійського чоловічого монастирів УПЦ.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

ВИДАННЯ

Тільки Штірліца там не було

Відомий львівський літератор Юрій Чернявський випустив у видавництві «Ахілл» роман-версію «Три смерті фрекен Зоряни».

Роман-версія означає, що все описане могло бути саме так, як описано. Воно навіть так і було, бо персонажі роману реальні: Коновалець, Бандера, Шухевич, Геббельс, Гітлер, Молотов, Сталін, Хрущов, Берія, Судоплатов, Шелленберг. Інша річ, що вони тут майже епізодичні і крутяться навколо чарівної галичанки Зоряни. Зоряна — спецагент ОУН, дівчина дивної краси й унікальних здібностей, вона (заради справи) пройшла через постелі співробітників кількох європейських спецслужб. Є таке українське слово «пройда» — майже «хвойда», але м'якше і більше личить розвідниці. Читаючи роман, мимоволі чекаєш, що на наступній сторінці вигулькне Штірліц. Ні, так і не з'явився. Втім, можливо, однорукий гебіст Шульга, закоханий у Зоряну, ото й був Штірліц, чорт їх там розбере. Адже роман написано з тією самою літературною недбалістю, з якою писав і той, хто вигадав Штірліца. Недбалість стилю — не гріх для авантюрного жанру. Той, хто вигадав Джеймса Бонда, писав ще гірше, і нічого. Стоп! Бонд — не вигадка, він лиш погана копія реальної людини, прототипом Бонда був херсонський єврей, що хотів убити Леніна. Про це романи й кіно про Бонда мовчать, мабуть, автори мало знали про Херсон і Леніна. Втім, у нас уже виросло покоління, що теж мало знає Леніна й персонажів історії, згаданих на початку цієї замітки. То хай хоч фрекен Зоряна допоможе цим дітям прогресу. Правда, вони книг не читають. Але роман такий невибагливий, що з нього легко можна зробити як не кіно, то комп'ютерну гру. Варто б над цим комусь замислитися.

Віталій ЖЕЖЕРА.

Не зайвий фунт досвіду

«Маєш зайвих 10 тисяч фунтів, зайди до арт-галереї і вигідно вклади капітал!» — пишуть британські газети. У нас не кожен має зайвих 10 тисяч. Та кожен може зайти до арт-галереї!

Утім, отих кількасот художніх галерей в Україні ніби не існує, бо вони зареєстровані як товариства з обмеженою відповідальністю та усілякі МП. Ніби й не відрізняються від інших комерційних установ. Досі нема закону, що надав би їм окремого статусу, з урахуванням особливостей діяльності.

Але вам, припустімо, байдуже — є закони чи вони будуть лише завтра. Бо вам уже сьогодні хочеться бути цінителем (а то й власником) шедеврів. Де їх шукати? Ви берете словника: галерея (франц. galerie) — приміщення для експонування мистецьких творів.

Ці твори, за бажанням автора, можуть стати товаром. Основна вимога: предмет продажу має бути високої художньої якості. Але (у словнику цього не сказано) він може таким і не бути. І тут варто прислухатись до розумних людей. Каже Ірина Осадча **(на знімку)**, директор київської галереї «Ірена»: «Головна моя порада колекціонеру-початківцю: купуйте роботи з виставок! Адже художник показує тут кращі свої твори. Виставкові роботи він навіть позначає іншим автографом, ніж виконані нашвидкуруч. Це своєрідний знак якості.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Уявімо, що ви хочете придбати витвір сучасного мистецтва, очам і серцю на радість. Знайомі кажуть: «Художник Х. — найбільш просунутий!» І ви біжите до художника Х. Цілком ймовірно, що, переступивши поріг його майстерні, ви розгубитесь. Бо творчий безлад, серед якого скупчені твори — не дуже сприятливі умови для огляду. Тут можна і помилитися вибором! Інша річ галерея: спеціально організований простір залу, освітлення — все це допомагає краще роздивитися експонати. Власне галерея — посередник між художником і вами.

Художника годує робота на замовлення. Та коли він веде справу з покупцями без посередників, це невигідно обом сторонам. Багатий клієнт починає диктувати митцю свою волю. А художник може переоцінити своє творіння. Кому від цього краще? Арт-ринок — не базар, хаос тут неприйнятний, від нього програють усі: художник, галерист-посередник, споживач і держава.

Відносини та ціни арт-ринку мають встановлюватися і регулюватися трьома чинниками: законодавством, майстерністю художника та професійним досвідом експерта — мистецтвознавця, менеджера-галериста...»

Від автора. Оскільки закон недосконалий, а талант художника оцінити непросто, лишається покластися на досвід. Скажімо, галерея «Ірена» вже десять літ, кожні двatri тижні, влаштовує нову виставку. Це можуть бути відомі художники чи ті, кого Ірина знаходить на курсових, дипломних виставках. На те й галерея, щоб здобувати тут досвід. Тому сюди варто ходити. Досвід знадобиться... коли будуть зайві фунти...

Оксана ЧИСТА.

«Від Гіпаніса до Борисфена»

Фестиваль театрального мистецтва з такою назвою відбувся в курортному Очакові. 15 аматорських колективів народних театрів демонстрували свої творчі роботи журі та глядачам-відпочивальникам з України, Молдови, Білорусі, Росії.

Фестивальна палітра свята була різноманітною. Колорит Буковини показав театр із Заставної Чернівецької області, схід представляв театр зі Сватового Луганської області. Сподобались глядачам вистави театру «Браво» з Шепетівки, народний театр з Нового Бугу, що на Миколаївщині, театр з Прилук Чернігівської області. Восьмий фестиваль відзначився участю п'яти нових театральних колективів, серед яких — дитячий театр «Колібрі» з Миколаєва. На думку багатьох учасників та організаторів фестивалю, він має стати прообразом нового культурно-мистецького заходу — міжнародного фестивалю театрального мистецтва «Ольвійський амфітеатр».

Олена ІВАШКО.

Дзвони третього тисячоліття

Приємна новина облетіла мешканців Калуша: у церкві Святого духа вперше задзвонили дзвони, подаровані храмові нащадками знаменитої тут колись родини Фільчинських, які нині мешкають у Польщі.

Майстри цієї сім'ї прославили місто своїми витворами храмового мистецтва ще на початку минулого століття. Дзвони Фільчинських, що їх відливали за власною технологією, були відзначені золотими медалями та дипломами міжнародних виставок, удостоєні гран-прі у 1927 році в Парижі та в 1928 році у Льєжі (Бельгія).

Сьогоднішні майстри Володимир Ольшевський і Віктор Соболь хоч і не є прямими нащадками знаменитого роду (вони — чоловіки двох онучок Яна Фільчинського), однак ремесло виготовлення дзвонів, що передав у спадок дід їхніх дружин, засвоїли добре і займаються цим професійно. 20-тонний дзвін, наприклад, який вони відлили на честь третього тисячоліття, дістав високу оцінку самого Папи Римського.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

УСМІХНІТЬСЯ

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Голос України

Редактор номера Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955. Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 0311141. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»